

HALKIN KURTULUŞU

20 Kasım 1978
500 kuruş

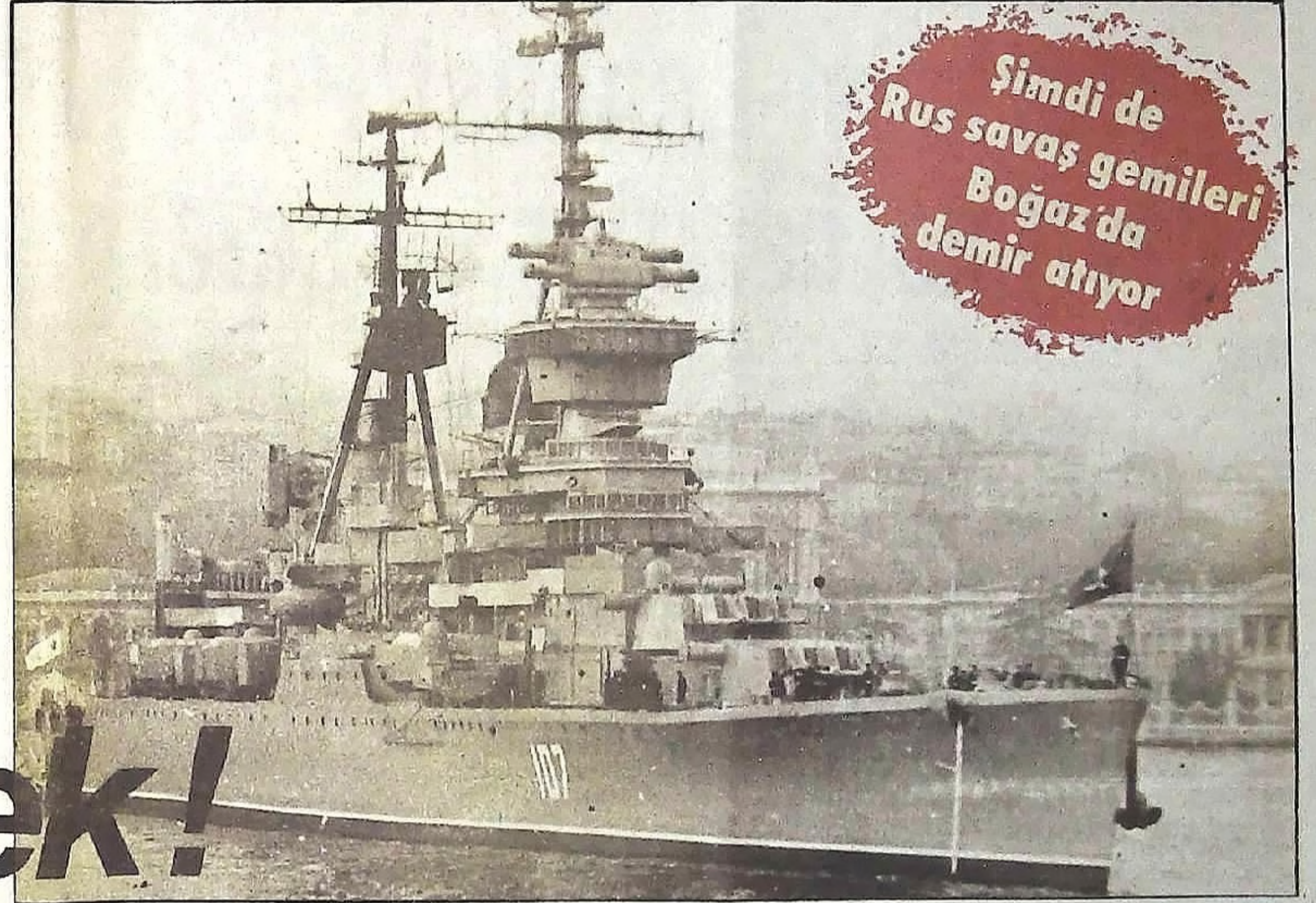
136

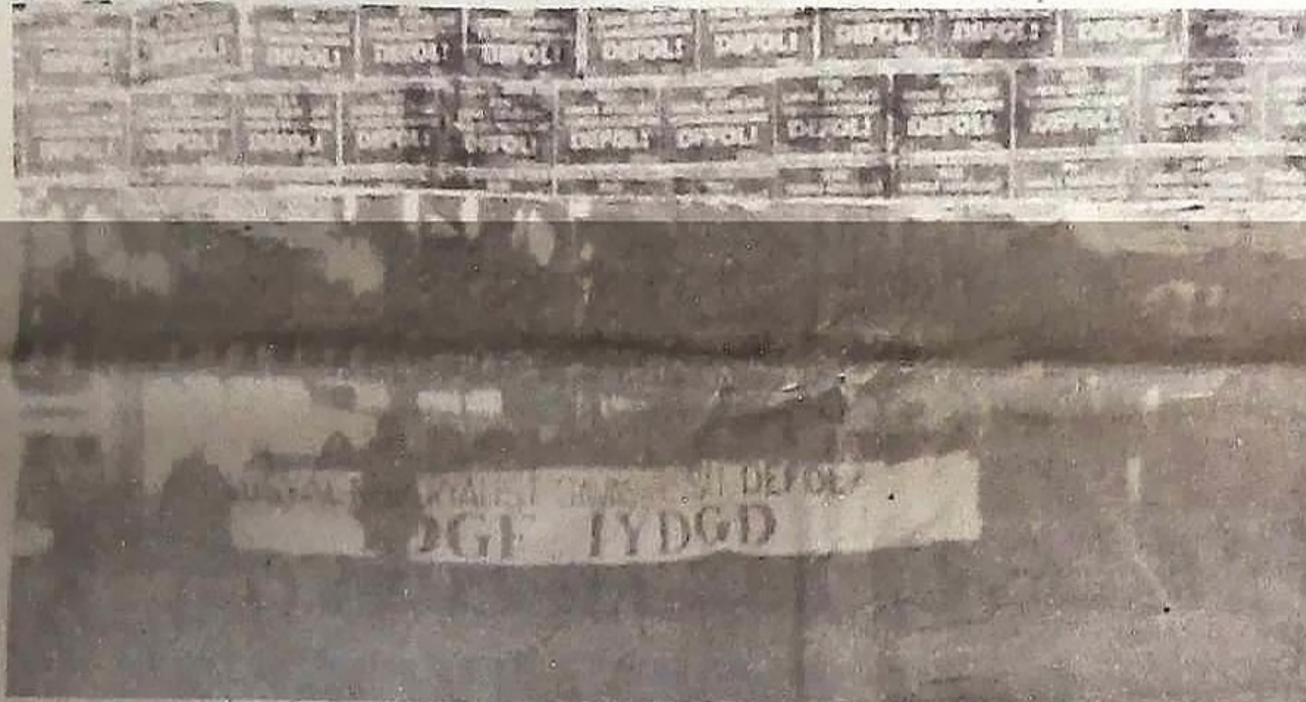
İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Üsleriyle,
kölelik anlaşmalarıyla,
askeri birlikleriyle,
NATO'suyla,
Dolar ve
Ruble'siyle

Hepsi de defolup gidecek!

● RUS SAVAŞ GEMİLERİ; RUS EMPERYALİST KREDİLERİNİN ÜLKEMİZE AKMASINDAN, YENİ ÇARLARIN ENERJİ ŞALTERLERİNE PENÇELERİNİ ATMASINDAN VE BU SÜPER DEVLETLE İMZALANAN SİYASİ BELGE ADLI YENİ KÖLELİK ANLAŞMASININ ARDINDAN GELDİLER.

● RUS SAVAŞ GEMİLERİNİN DOLMABAHÇE ÖNLERİNDE DEMİRLEDİĞİ SIRADA, ÖTE YANDA ANKARA'DA AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN EFENDİSİ OLDUĞU NATO'NUN GENEL SEKRETERİ J. LUNS ECEVİT'LE KADEH TOKUŞTURUYORDU.

● CHP İKTİDARININ BÜTÜN YAPTIKLARI BİR YANDAN AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN YURDUMUZ ÜZERİNDEKİ HEGAMONYASININ PEKİŞMESİNE HİZMET EDERKEN ÖTE YANDA CHP'NİN RUS SOSYAL - EMPERYALİSTLERİYLE GİRDİĞİ İLİŞKİLER YENİ ÇARLARIN ÜLKEMİZDEKİ YAYILMASINI HIZLANDIRIYOR.

(Yazısı 7. sayfada)

İstanbul'da protesto gösterileri

Sosyal-emperyalist Savaş Filosu'nun İstanbul Dolmabahçe önüne demirlemesi üzerine proleter devrimcilerin önderliğinde İstanbul'da iki protesto gösterisi yapıldı.

Gösterilerden birincisi, 17 Kasım'da Karaköy'de yapıldı ve gösteriye yüzlerce yurtsever devrimci genç katıldı. Saat 18 sıralarında Karaköy'de toplanan yurtsever devrimci gençler "Rus Savaş Filosu Ülkemizden Defol!", "Ne Amerika Ne Rusya, Ne Nato Ne Varşova" sloganları ile yürüyüşe geçtiler. Bu sırada Karaköy Vapur İskelesi önünde bildiri dağıtıldı. Vapur İskelesinin önünde proleter devrimci bir arkadaş bir konuşma yaparak bütün emperyalistleri ve sosyal-emperyalistleri ve sosyal-emperyalist savaş filosunun gelişini, yurtsever devrimci gençlik olarak protesto ettiklerini söyledi ve şöyle dedi: "Bizler 1968'de Amerikan askerlerini denize döken devrimci gençliğin ve onun mücadelesinin mirasçılarıyız."

İkinci protesto gösterisi ise 18 Kasım'da Sovyetler Birliği Konsolosluğunun önünde yapıldı. Tüm PTT-DER toplantısından çıkan bine yakın yurtsever devrimci, saat 17.30'da Tünel'deki Sovyetler Birliği Konsolosluğunun önünde toplanarak trafiği durdurdu. Konsolosluğun önüne bir siyah çelenk konduktan sonra anti-emperyalist sloganlarla Taksim'e kadar yürüdü. Yurtsever devrimciler daha sonra devrim andı içerek dağıldılar.

Ayrıca HALKIN KURTULUŞU imzası ile basılan binlerce afiş, İstanbul sokaklarını doldurdu, halka onbinlerce bildiri dağıtıldı.

Rus savaş gemilerinin 'ziyareti' karşısında kim ne dedi?

Türkiye açısından geçtiğimiz haftanın en önemli iki olayı, iki Rus savaş gemisinin Dolmabahçe önünde demirleyerek dört gün ülkemizde kalması ve NATO Genel Sekreteri Joseph Luns'un aynı dönemde yaptığı "ziyaretti".

Bu iki olay karşısında çeşitli siyasi hareketlerin ve onların paralelindeki yayın organlarının tavrı ne oldu?

İKD VE TSİP:

Sahte TKP'nin etkinliği altındaki İlerici Kadınlar Derneği adlı bir

Bu afişleri ne polis, ne de faşistler yırttı. Yırtanlar Aydınlık-TİKP revizyonistleri!

derneğin önderliğinde "Analar, Bacılar, Faşizme Karşı Mücadelede Görev Başına" adı altında 18 Kasım'da İstanbul'da Beşiktaş'tan Dolmabahçe'ye bir yürüyüş düzenlendi. Bu yürüyüş, tıpkı bundan 10 yıl önce faşistlerin ve gericilerin 6. Filo'yu se

Dev. Sa. 7. Sü. 3'de

NE AMERİKA NE RUSYA NE NATO NE VARŞOVA

YIL 1968-69 AMERİKAN 6. FİLOSU DOLMABAHÇE ÖNÜNDE. ÇAĞIRAN: AMERİKANCI EGEMEN SINIFLAR.

YIL 1978 SOSYAL-EMPERYALİST SAVAŞ FİLOSU BOĞAZDA. ÇAĞIRAN: AYNI EGEMEN SINIFLAR.

YIL 1968/69— «6. FİLO DEFOL»

AMERİKAN EMPERYALİSTLERİ VE 6. FİLO, ÜLKE ÇAPINDA KİTLE EYLEMLERİ İLE PROTESTO EDİLİYOR. MÜCADELENİN EN ÖNÜNDE O DÖNEMİN DEVRİMCİ GENÇLİK ÖNDERLERİ: DENİZ GEZMİŞ, CİHAN ALPTEKİN.....

YIL 1978— «SOSYAL-EMPERYALİST SAVAŞ FİLOSU DEFOL»

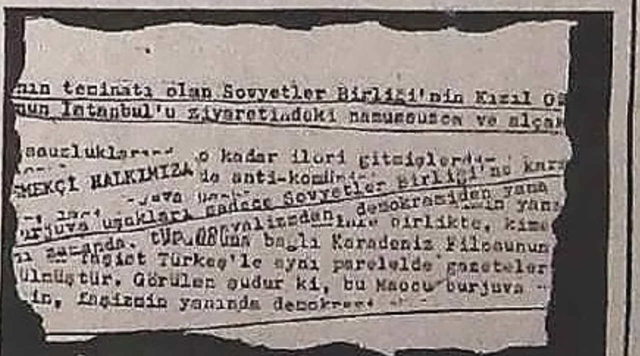

EMPERYALİSTLERE, SOSYAL-EMPERYALİSTLERE, SOSYAL-EMPERYALİST SAVAŞ FİLOSUNA VE İÇ GERİCİ EGEMEN SINIFLARA KARŞI BİR PROTESTO GÖSTERİSİ. GÖSTERİYİ DÜZENLEYENLER, PROLETER DEVRİMCİLERİN ÖNDERLİĞİNDEKİ YURTSEVER DEVRİMCİ GENÇLİK...

YIL 1978-1968/69'DA ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELENİN ÖNÜNE BARİKAT KURANLAR SOSYAL-EMPERYALİST SAVAŞ FİLOSUNU ÇİÇEKLERLE KARŞILADILAR

İKD'NİN BAYRAĞI ALTINDA TOPLANAN BÜTÜN SOSYAL-FAŞİSTLER VE REVİZYONİSTLER, 18 KASIM'DA İSTANBUL'DA "FİLO'YU SELAMLAMA" YÜRÜYÜŞÜ DÜZENLEDİLER. KÜÇÜK ÇOCUKLARI ARAÇ OLARAK KULLANARAK FİLO KOMUTANINA "HOŞGELDİN" DEDİLER.

...nın teminatı olan Sovyetler Birliği'nin Kızıl...
...un İstanbul'u ziyaretindeki namussuzca ve alçak...
...sızlıkları... o kadar ileri gitmişlerdir...
...EMEKÇİ HALKIMIZA ... anti-komünist ... birliği'ne kar...
...Sovyetler... demokrasiden yana...
...burjuva uşakları ... birlikte, kim...
...bağlı Karadeniz Filosunun...
...faşist Türkeş'le aynı paralelde gazeteler...
...ulmuştur. Görülen şudur ki, bu Maocu burjuva...
...in, faşizmin yanında demokrasi...

KENDİSİNE "EMEĞİN BİRLİĞİ" ADINI TAKAN REVİZYONİST GRUPÇUK, İSTANBUL ÇAĞLAYAN'DA SOSYAL-EMPERYALİST SAVAŞ FİLOSUNU PROTESTO ETMEK İÇİN BİLDİRİ DAĞITAN DEVRİMCİLERE SALDIRDILAR. SAVAŞ FİLOSUNUN "İSTANBUL ZİYARETİ"Nİ SELAMLADILAR.

HALKIN KURTULUŞU

10 yıl öncesi ve bugün

Her somut olay herkesin safını daha belirgin bir biçimde ortaya seriyor.

10 yıl önce Amerikan emperyalizminin savaş gemileri, 6.Filo karasularımızı yararak limanlarımıza demir attağında devrimci ve yurtsever gençlik önderleri gençliğin ve emekçi halkın anti-emperyalist kitlevi mücadelesinin en önünde yürüyordu. Daha sonra darağaçlarında, Nurhaklarda, Kızılderelerde,'Yaşasın Marksizm-Leninizm' diye devrim için can veren devrimci gençlik önderleri,Amerikan emperyalizmine ve 6.Filo'ya karşı yürüyen anti-emperyalist kitle mücadelesinin önder güçleriydiler. Bir anda yükselen ve ülke çapında yaygınlaşan anti-emperyalist gösteriler karşısında egemen sınıflar ve Amerikan emperyalistleri geri adım atmak zorunda kaldılar. Amerikan askerleri karaya ayak basamaz,6.Filo limanlarımızı 'ziyaret' edemez oldu.

6.Filo'nun her gelişinde bütün faşistler ve gericiler ise Amerikan askerlerini çiçeklerle karşıladılar, 6.Filo'yu kıble yaparak namaz kıldılar. Onlar devletin militarist güçleriyle el ele Amerikan emperyalistlerine ve 6.Filo'ya karşı mücadeleyi kan ve ateşle bastırmaya çalıştılar. 1968'de İTÜ Gümüşsuyu Yurduna saldırarak Vedat Demircioğlu'nu katleden onlardır, 1969'da Taksim Alanında gençliğin ve emekçi halkın üzerine taş,sopa ve

Dev.sa.7.sü.8'de

Sosyalist Sovyetler ve sosyal-emperyalistlerin Boğazlar politikası

«Programımız, Boğazların barış zamanında olsun, savaş zamanında olsun bütün savaş gemilerine kapatılmasını içermektedir» (Lenin)

Bir haftaya yakın bir zamandan beri İstanbul'da Dolmabahçe önlerinde demir atarak namlularını Türkiye halkının üzerine çeviren Rus savaş gemileri dün Akdeniz'in başka bir ülkesinde, daha önce de Hint Okyanusu kıyılarında demirlemişti.Ve yılın üç yüz altmış beş günü de açık denizlerde ve kapalı sularda cirit atmaktadır.

Brejnev'e ve hempalarına sorarsanız bu gemiler dünya halklarına ve ezilen uluslara 'barış, dostluk ve sosyalizm' taşımakta ve onları Amerikan emperyalistlerine karşı korumaktadır.Bunun için de Rus savaş gemileri boğazlardan rahatlıkla geçebilmeli, istediği ülkenin istediği limanına demirleyebilmeli ve istediği sularda serbestçe

Dev.sa.7.sü.6'da

Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi Marksist-Leninist İncelemeler Enstitüsü toplandı

5

Bugünkü dünya gelişmesinin sorunları

KÖYLÜ SINIFI VE KÜÇÜK-BURJUVAZİ, PROLETARYAYA DEVRİMDE ÖNDERLİK EDEMEZ. BUNUN TERSİNİ DÜŞÜNMEK VE BUNU İNKAR ETMEK, MARKSİZM-LENİNİZMDEN SAPMAK DEMEKTİR.

KİTLE ÖRGÜTLERİNİN SÖZDE BAĞIMSIZLIĞINI İSTEYEN REVİZYONİST DÖNEKLERİN AMACI, BUNLARI KAPİTALİST VE REVİZYONİST BURJUVAZİYE BAĞLAMAKTIR

KOMÜNİSTLERİN, KİTLELER İÇİNDE, İŞÇİ SINIFININ VE BÜTÜN EMEKÇİLERİN ÇOĞUNLUĞUNU KAZANMAK İÇİN MÜCADELESİ, DEVRİMİN ZAFERİNİN BİRİNCİ DERECEDEN VE ESAS ŞARTI OLMUŞTUR; HALA ÖYLEDİR VE ÖYLE KALACAKTIR.

2-4 Ekim tarihlerinde Tiran'da düzenlenen "Bugünkü Dünya Gelişmesinin Sorunları" toplantısına katılan Marksist-Leninistler, açılış konuşmasını alkışlıyorlar.

Marksist-Leninist Parti kitleleri devrime hazırlar ve seferber eder

Marksist-Leninist parti, devrimi hazırlamak ve onu zafere doğru götürmek amacıyla toplumsal gelişmenin somut şartlarına uygun olarak devrimci strateji ve taktikleri hazırlar. Kitlelerin çıkarlarını ve toplumsal ilerlemenin ihtiyaçlarını belirtecek olan mücadele programını hazırlar. Marksist-Leninist parti, devrimi hazırlamak için, geniş kitleleri kendine çekmek ve onlara devrimde önderlik etmek ister.

DEVRİM, DÜĞÜN DEĞİL, BÜYÜK BİR HALK SAVAŞIDIR

Arnavutluk Emek Partisi'nin tecrübesi, devrimin kendiliğinden yürütülmediğini, belirgin objektif ve subjektif şartlarda olgunlaşıp geliştiğini açıkça göstermektedir. Bu durumlar, kitlelerin bir yandan baskı ve sömürüden memnun olmadıkları, öte yandan sömürücülerin devrilmesinin gerekliliğinin bilincinde oldukları, kararlı devrimci eylemler için yetenekli oldukları durumlardır. Enver Hoca yoldaş şunu belirtmiştir: "Devrim bir gün içinde örgütlenip yürütülemez. O, bir düğün değil, büyük bir halk savaşıdır." Tecrübelerin gösterdiği gibi devrim için objektif (nesnel) şartların varolduğu durumlar ortaya çıkmaktadır. Fakat kitleler, devrimci bilince, yeterli örgütlenme ve hazırlığa sahip olmadıklarından devrim patlak vermemektedir. Bu nedenle, devrimci durumlar olgunlaştıkça, işçi sınıfı partisi tarafından oluşturulan subjektif (öznel) etken önem kazanmaktadır.

Faaliyetinin daha başından AEP, devrimin kitlelerin eseri olduğu ve onun yalnızca parti tarafından ya da bir grup kadro tarafından yürütülmediği şeklindeki Marksist-Leninist öğretiyi rehber almıştır. Parti, kuruluşuyla birlikte, kitlelerin özlemlerini sadakatle ifade eden, kitleleri kendisine çekip etrafında toplamak ve örgütlemek amacını güden, kitlelerin milli ve sosyal kurtuluş için ihtiyaçlarına cevap veren bir program hazırladı. AEP'nin tecrübesi şunu göstermiştir: Bir Marksist-Leninist parti, kitlelerin çıkarlarına cevap veren devrimci bir programa sahip olursa, bu çıkarları gerçekleştirmek için mücadele ederse, devrimin siyasi ordusunu yaratabilir.

AEP, HALKI, CEPHE ETRAFINDA BİRLEŞTİRDİ

AEP, halkın devrimci güçlerini birleştirmek için, Milli Kurtuluş Cephesi etrafında örgütler yarattı. Halkın birliğini toparlayan Cephe'nin kurulması, partinin, kitleleri, devrime örgütlü olarak götürmek için kullandığı temel araçlardan biriydi.

Bugün AEP olan Arnavutluk Komünist Partisi'nin Cephe'nin kurulması ve güçlendirilmesi için mücadelesi, proletaryanın müttefiklerini, halkın geniş kitlelerini kendi çevresinde toplamak için yürütülen bir mücadeleydi. Komünistlerin, kitleler içinde, işçi sınıfının ve bütün emekçilerin çoğunluğunu kazanmak için mücadelesi, devrimin zaferinin birinci dereceden ve esas şartı olmuştur, hâlâ öyledir ve öyle kalacaktır.

Marksist-Leninist parti olan AEP, halkın Milli Kurtuluş Cephesi'nde birleşmesini, siyasi partiler ve örgütlerin ittifakı olarak değil, kitlelerin doğrudan gönüllü bir ittifakı olarak gerçekleştirdi. Bu Cephe'de tek siyasi parti Arnavutluk Komünist Partisi idi. Bunun anlamı, işçilerin, köylülerin ve yurtsever aydınların, partinin siyasi çizgisinin doğruluğuna ikna edilmesi temelinde, partinin siyasi programı etrafında tabandan birleşmesiydi.

DAR KAPICILIĞA VE SÖMÜRÜCÜLER YARARINA İTTİFAKA KARŞI

Partimiz, dar kapıcı tutumlara karşı çıktı. Önderlik edeceği sınıfları ve toplumsal güçleri, Milli Kurtuluş Savaşımızın ve halk devrimimizin görevlerine uygun olarak tespit etti. Ülkenin işgalcilerden kurtuluşunda, siyasi iktidar davasının çözülmesinde bugün AEP olan Arnavutluk Komünist Partisi, dinsel, bölgesel, sınıfsal ve siyasi inanç farkı gözetmeksizin bütün yurtsever ve anti-faşist güçlerin Milli Kurtuluş Cephesi'nde birleşmesini sağlayacak sloganları attı. Parti, devrimin, toplumsal güçlerin çerçevesini daraltmak ya da aşamaları aşma çabalarına karşı çıktı.

Aynı zamanda Parti, Milli Kurtuluş Cephesi'nde, proletaryanın sermayeyle, sömürülenlerin sömürücülerle, halkın iç ve dış gericiliğin ve onun kara güçlerinin birleştirilmesini vazeden "Üç Dünya Teorisi"nin yaptığı türden ittifakla ya da Togliatti revizyonistlerinin, kapitalist düzeni korumak için burjuvaziyle ve burjuva partilerle girdiği tarihi uzlaşma gibi şekilsiz bir sınıf birleşimine hiçbir zaman girmedi.

İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜLÜĞÜ BELİRLEYİCİDİR

Arnavutluk'un zayıf kapitalist gelişmesi şartlarında işçi sınıfı sayı bakımından azdı. Yoksul köylülük nüfusun % 80'ini oluşturuyordu. Bugün AEP olan Arnavutluk Komünist Partisi, proletaryanın önderliğinde köylülükle ittifakı çelikleştirdi ve Milli Kurtuluş Cephesi'nin temeli olarak kullanılan bu sınıfsal ittifakı ele geçirdi. Enver Hoca yoldaş şunları söylüyor: "İşçi sınıfımız sayı bakımından az olmasına rağmen köylülüğe önderlik etti. Çünkü işçi sınıfının öncüsü Komünist Partisi, proletaryanın ideolojisi olan Marksist-Leninist ideolojiyi kendine kılavuz biliyordu."

Partimizin tecrübesi, işçi sınıfının önder rolünün devrimin kaderi için tayin edici olduğunu göstermektedir. Bu tecrübe, Çin revizyonistlerinin "Üç Dünya Teorisi"nin temel tezine, devrimde proletaryanın önderliğini reddeden, çıkarları devrimin kaderiyle bağlı olan köylülüğe önder güç olarak bakan ve sosyalizme giden yolu "Köy şehri kuşatır" şeklinde nitelendiren tezleri çürütmektedir. Enver Hoca yoldaş şunları söylemiştir: "Köylü sınıfı ve küçük-burjuvazi, proletaryaya devrimde önderlik edemez. Bunun tersini düşünmek ve bunu inkar etmek, Marksizm-Leninizmden sapmak demektir."

İşçi sınıfının devrimde önderliği, Parti'nin önderliğidir. Bu yönde Partimiz Lenin'in öğretilerini rehber bildi: Yalnızca işçi sınıfının partisi, kaçınılmaz küçük-burjuva bocalamalarını, bunların proletarya saflarında ortaya çıkmasını göğüsleyebilir. Proletaryanın bütün birleşmiş faaliyetini düzenler. Parti aracılığıyla bütün emekçi kitlelere önderlik edecek olan proletaryanın öncüsü, bütün emekçi kitleleri birleştirebilir, eğitebilir ve örgütleyebilir.

PARTİ, CEPHE İÇİNDE BAĞIMSIZLIĞINI KORUMALIDIR

Bugün AEP olan Arnavutluk Komünist Partisi, Cephe'deki önder rolünü her zaman güçlendirdi. İktidarın, gerici burjuvazinin eline geçmesine yol açan her uzlaşma girişimini reddetti. Parti, ittifakları, azami ve asgari amaçları bakımından belirledi. Parti, değişik güçler arasındaki ayrımda tek kıstas olarak, işgalcilere ve hainlere karşı taviz vermeden mücadele vermeyi tanıdı. Parti, aynı zamanda, milli kurtuluş hareketini ele geçirerek onu iç ve dış gericiliğin isteğine yöneltmeye çalışan bütün eğilimlere karşı uzlaşmaz bir mücadele verdi.

Parti'nin Cephe'de önder rolü, onun devrimci programı, doğru stratejisi ve taktiği aracılığıyla, kitlelerin mücadelesinin başında bulunmasıyla mümkün oldu. Parti, kendi örgütlerini, Cephe örgütleriyle hiçbir şekilde karıştırmadı. Parti, her zaman siyasi ve örgütsel bakımdan kendi özel varlığını yitirmedi. Enver Hoca yoldaş şunları söylüyor: "Devrimci Parti, işçi sınıfının ya da bir bölümünün objektif meseleleri için diğer hareketlerle ittifak ve anlaşmalar yaparken kendi siyasi bağımsızlığını korumalıdır. Parti, işçi sınıfının köklü çıkarlarını ve onun son amacı olan sosyalizm ve komünizm için mücadeleyi bir an olsun unutmamalı, kendisini siyasi ve ideolojik bakımdan kesinlikle ayrı tutmalıdır."

KİTLE ÖRGÜTLERİ KÜÇÜMSENEMEZ

Bugün AEP olan Arnavutluk Komünist Partisi'nin, kitlelerin seferber edilmesi ve onların devrimde örgütlenmesi için tecrübesinin diğer bir önemli unsuru, özel kitle örgütlerinin, anti-faşist gençlik örgütünün ve Arnavutluk anti-faşist kadınlar örgütünün kurulması idi. Bundan sonra işçilerin mesleki örgütlerinin nüveleri de kurulmuştur. Milli Kurtuluş Savaşı şartlarında bu siyasi örgütler, Parti'nin halkla ilişkileri için güçlü halkalar olmuştur. Tecrübemiz, bu örgütlerin yeri ve görevinin, sosyalizmin inşası döneminde de aynı derecede belirleyici olduğunu göstermektedir.

Marksizm-Leninizm ve bilimsel tecrübe, bize, kitle örgütlerinin devrimde yükümlendikleri görevleri yerine getirebilmeleri için, bu örgütlere Parti'nin önderlik etmesinin belirleyici olduğunu göstermektedir. Bugün AEP olan Arnavutluk Komünist Partisi, bu örgütlerde önder rolü sağlamayı bildiği için, devrimin bütün meselelerinde bu örgütler doğru bir siyasi, ideolojik ve örgütsel yön bulmuşlardır. Parti, her küçümseme eğilimine, bu örgütlerin kurulmasını gereksiz olarak ele alan her görüşe karşı çıktı. Genel ideolojik ve siyasal çalışmasını halkın bütün tabakaları içinde yürütür. Parti, her örgütün kendi görevi olduğunu ve bir görevin ötekisinin yerini almadığını göstermiştir.

REVİZYONİSTLER KİTLE ÖRGÜTLERİNİ BURJUVAZİYE BAĞLIYORLAR

Partimiz, revizyonist döneklerin yarattığı kargaşalık ve karışıklığa karşı çıkmaktadır. Kitle örgütlerinin partinin önderliğinden koparılması, bu örgütlerin bağımsızlığı ya da partiye eşitliği hakkındaki vaazları reddeder. Burjuva, revizyonist toplumda hiç bir örgüt, şu ya da bu sınıfın, şu ya da bu partinin siyasetinden bağımsız olamaz. Bu örgütlerin bağımsızlığının istenmesinden amaç, bunları kapitalist ve revizyonist burjuvaziye bağlamaktır. Örneğin, özellikle Batı Avrupa'nın revizyonist partilerinin programı için mücadele eden reformist, sendikalar, bu partilerin desteği haline gelmiştir. Bu sendika elebaşıları, kapitalist patronlarla uzlaşıyorlar. Direnişleri herhangi bir ekonomik sadaka için taleplere dönüştürüp patronlarla pazarlık yoluna sokuyorlar. Amaç, işçi direnişlerini denetim altına almak ve sermayenin iktidarına katılmaktır. Revizyonist partiler, karşı-devrimci amaçları desteklemek ve burjuvazinin egemenliğini savunmak için kitle örgütlerini kluplere ve şirketlere dönüştürmeye çalışıyorlar. Nitekim, Dünya Sendikalar Konfederasyonu, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin evrensel stratejisinin hizmetinde bir oportünist örgüte dönüştürülmüştür. Her renkten oportünistlerin; gençliğin, özellikle öğrenim gençliğinin hareketinde çeşitli reformist akımlara sağladığı açık destek bunun belirtisidir. Gerici, burjuva-revizyonist ve geri fikirleri rehber alan feminist (kadın "cinsi" eğilimli-burjuva akım) ve yeni feminist örgütler, kadın hareketini egemen sınıfların çıkarlarına uygun yöne sokmaya çalışıyorlar.

MARKSİST-LENİNİST PARTİLER, KİTLE ÖRGÜTLERİNDE ETKİLERİNİ ARTIRIYORLAR

Bu şartlarda revizyonistlerin kitle örgütlerinde yürüttükleri karşı-devrimci faaliyetin teşhir edilmesi özellikle önemlidir. Bu faaliyetin, halkın çıkarlarına değil, egemen azınlığın çıkarlarına yaradığı, reformcu ve oportünist siyaseti teşhir edilmelidir. Revizyonistlerin gericiliğinin açığa çıkarılması, kitleleri birçok hayalden kurtaracaktır. İşte bu nedenle dünyadaki bütün Marksist-Leninist partiler, bu örgütlerde kendi etkilerini artırmak için mücadele ediyorlar. Onlar, bu örgütlerde önder rolü oynamak için ve bu örgütleri sınıf mücadelesinin çatışmalarına atmak ve onları eğitmek için mücadele ediyorlar.

AEP, kitlelerin devrimde eğitilmesi, örgütlenmesi ve seferber edil

Devamı sf 7'de

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜYÜYOR VE GÜÇLENİYOR

Japonya Sol Komünist Partisi 2. Kongresi toplandı

Japonya Sol Komünist Partisi (JSKP) 2. Ulusal Kongresi eylül ayı sonunda toplandı. Parti Merkez Yayın Organı Halkın Yıldızı gazetesinde 5 Ekim günü yayınlanan Kongre Bildirisinin özetini aşağıda veriyoruz:

1969 yılının kasım ayında kuruluşundan bu yana JSKP, Marksizm-Leninizme, proleter enternasyonalizmine tutarlılıkla sadık kalmıştır. Parti, Japon emperyalizmine, Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele yürüttü. İkinci Dünya Savaşı'ndan önce kurulmuş ve gelişmiş olan her türden revizyonizme karşı, Kruşçevci ve Brejnevci revizyonizme karşı, Nyamako'nun revizyonizmine karşı mücadele verdi. Anti - revizyonist cephenin saflarına sızabilen, spekülasyon yapan küçük-burjuva asalak akımların revizyonist çizgilerine karşı mücadele yürüttü. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin önderliğini yaptı. Partimiz, aynı zamanda "Üç Dünya Teorisi"nde belirlenen Çin revizyonizminin karşı-devrimci dönek çizgisine karşı verdiği çetin mücadele sürecinde çelikleşti.

İki süper devlet, ABD ve Sovyetler Birliği arasında hegemonya için çetin rekabet sürmektedir. Emperyalist savaş tehlikesi gittikçe daha tehdit edici bir hale geliyor. Japon emperyalizmi, savaş hazırlıklarını yoğunlaştırıyor ve bunları, demokratik burjuva maskeyle gizlemeye çalışıyor. Proletarya, bu komploları devrimci mücadele ile yıkmalıdır.

Yeni bir başlangıç noktası olan İkinci Kongre'den sonra Parti'nin, büyük ve acil bir görevi başlamaktadır: Bütün ülkeyi kapsayacak olan kitlesel mücadeleye girişmek. Japon kapitalizmi, emperyalizmin temel ekonomik ve siyasal niteliklerini bütünüyle kazanmıştır. Güçlü tekelci devlet kapitalizmi şartlarında ve sosyalizm için olgunlaşmış maddi şartlarda, Japon proletaryasının önünde, bir ara derece olmadan, sosyalist proleter devrimin görevleri vardır. Diğer yandan Japon proletaryası, Japonya'nın devlet cihazına organik bir şekilde bağlı olan ve onu siyasal ve ekonomik bağımlılık altında tutan Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleyi küçümsememelidir. Bu nedenle, sözde bağımsız Japon emperyalizmi ve "Üç Dünya" teorileri gibi "sol" ve sağ oportünist ve küçük-burjuva sante teorileri durmadan ve bütünüyle teşhir etmek gerekir.

JSKP, Japonya Komünist Partisi'nin devrimci geleneklerini sürdürür. O, Japonya'da proletaryanın tek öncüsüdür. Revizyonizme karşı mücadelede büyük zaferler elde etmiştir. Öncü partinin görevlerini gerçekleştirerek, sürekli olarak sonuna kadar mücadele edecektir.

Kanada Komünist Partisi / Marksist- Leninist

★ PEOPLE'S CANADA DAILY NEWS ★

ORGAN OF THE CENTRAL COMMITTEE OF THE COMMUNIST PARTY OF CANADA (MARXIST-LENINIST)

Kanada Komünist Partisi/M-L (KKP/M-L) Merkez Yayın Organı People's Canada Daily News (Halkın Kanada Günlüğü) gazetesinde yayınlanan bir makalede, Kanada proletaryasının tarihsel görevi vurgulanmaktadır. Proletarya, emekçi kitlelerin önünde yürüyerek, ülkeyi iç burjuvazinin ve Amerikan emperyalist tekellerinin ikili boyunduruk ve sömürüsünden kurtarmaya çalışmaktadır. Bu makalenin bir özetini aşağıda veriyoruz:

Emperyalizmin çok yanlı buhranının genişlemesi ve derinleşmesi, ekonomik buhranın yükünün işçi sınıfı ve halkın sırtına yıkılmasının sonucunda, iç ve dış burjuvazi tarafından ikili sömürü daha da dayanılmaz hale gelmiştir. Halkın, burjuvazinin egemenliğine son vermek için duyduğu istek her gün artmaktadır. Bu şartlarda, proletaryanın çıkarlarına ihanet edenler, proletaryanın düşmanlarıyla işbirliği yapıyorlar. Onlar, işçilere, yalnızca Amerikan emperyalizminin tekellerinin çıkarlarına karşı çıkmalarını ve hatta sözde ulusu savunmak için Kanada ulusal burjuvazisiyle birleşmelerini öğütlüyorlar. Gerçekte ise onlar, proletaryayı, ulusal burjuvazinin boyunduruğuna sokarak Amerikan tekelleriyle uyuşmaya götürmeyi amaçlıyorlar.

Sendikacı elebaşılar, ülke burjuvazisiyle ittifak çağrısı yapıyorlar. Onlara göre, gerici burjuvazi ulusun çıkarlarını savunmaktaymış. Gerici burjuvazi, ulusal soruna bayrağını tutacak imkana sahip değildir ve o yetenekte değildir. Fakat sosyal-demokratlar, revizyonistler ve her türden oportünistler bunu maskelemeye çalışıyorlar. Gerici burjuvazi satılmış ve hain bir sınıftır. Kanada işçi sınıfı ve halkının özlem ve ihtiyaçlarıyla ortak yana sahip değildir. Tam tersine, gerici burjuvazi, Amerikan emperyalizminin Kanada'da egemenliği için sosyal temeli oluşturmaktadır. Gerici burjuvazi, bu emperyalizmin evrensel ihtiyaçlarıyla birleşmiştir.

Proletarya, mücadelesine Marksist-Leninist komünist bilinci ve örgütlenmeyi kazandırmak için bağrından kendi partisi olan KKP/M-L'yi çıkarmıştır. Gerici burjuvazinin sözde yurtsever vaizlerinin tam tersine, proletaryanın programı, Kanada'yı yabancı emperyalistlerden satın almayı değil, insanın insan tarafından sömürülmesine ebediyen son vermeyi amaçlamaktadır. Bunun anlamı; burjuvazinin diktatörlüğünün devrilmesi, proletarya diktatörlüğünün kurulması ve proleter devrimin sonuna kadar yapılmasıdır.

Proletarya diktatörlüğü, ulusu, sömürücü sınıflardan kurtarmak, onu her emperyalist ve karşı-devrimci saldırı önünde savunmak, proletaryanın ve emekçi kitlelerin refahını yükseltmek için gereklidir.

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET VE TÜRKİYE

Kanada Komünist Partisi /Marksist-Leninist Merkez Komitesi Yayın Organı People's Canada Daily News (Halkın Kanada Günlüğü) gazetesi, 19 Eylül 1978 tarihli sayısının ikinci sayfasında, Çin hükümetinin sosyalist Arnavutluk'a bütün yardım ve kredilerin kesilmesini protesto eden mektuplar arasında Halkın kurtuluşu yolunda Gençlik'in Arnavutluk Emekçi Gençlik Birliği'ne gönderdiği mesaj-mektup yayınlamıştır. Aynı sütunlarda, İsviçre Komünist Hareketi/ML Merkezi Önderliği'nin gönderdiği mesaj da yer almıştır.

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

D. Halkın Yolu tekkesini ayakta tutan nedir?

Ülkemizde grupların, grup çekişmelerinin ve grupçu küçük-burjuva şeflerin varlığına müsaade eden bir dönem kapanıyor, ve siyasi netlik derinleştikçe yeni bir dönem, parti günleri, bütün proleter devrimcilerin tek parti çatısı altında toplanacakları bir dönem açılıyor. Marksizm-Leninizm uğruna, devrim uğruna ve birleşik parti uğruna mücadele etmek isteyen bütün insanlar artık ayrı ayrı kalmanın yarattığı olumsuzlukları görüyor ve hızla birlik yolunda adımlar atıyorlar.

Ama bu noktada bile hâlâ bazıları geçmişten, geçmişin olumsuzluklarından, hatta kendi başlarından geçen tecrübelerden hiçbir ders çıkarmamakta, eski grupçu ve tekkeci yolda yürümeyi inatla sürdürmektedirler. Bu olumsuzluğun sürmesinden tekkelerin şefleri birinci dereceden sorumludurlar. Bugün bu olgunun en iyi örneği D. Halkın Yolu şefleridir.

Gazetemiz bugünkü D.Halkın Yolu yazarlarının bir yıl önce TİKP'ye iltica eden eski şeflere karşı çıkışlarını yürekten desteklemiş ve onların tutumunu olumlu olarak değerlendirmişti. Ama Halkın Yolu'nun yeni şeflerinin yerini alanlar, geçmişin mücadeleci parti ve birlik mücadelesine bağlanamamışlar, tarihi ve siyasi olarak iflas etmiş olan Halkın Yolu'nu tıpkı eski şefleri gibi her şeye rağmen ayakta tutmaya, grup yapısını korumaya çalışmışlardır. Şimdi ise, kendi deyimleriyle 'Halkın Yolu'nu onbin yıl yaşatmak azmi içindedirler." Artık bir gün yaşaması bile Türkiye Devrimi için zararlı hale gelmiş bir tekkenin onbin yıl yaşaması da elbette sözkonusu olamayacaktır. Çünkü bu tekkenin yaşaması için ortada hiçbir temel yoktur. Eski oportünist şefleri kapağı TİKP çetesine atmalarıyla birlikte, Halkın Yolu'ndan geriye kalan bugünkü şefler ve o şeflerin ayakta tutmaya çalıştığı grup yapısı hangi siyasi çizgi, platform ve temel teorik tezler üzerinde durmaktadır? Bu çıplak meşru temeli neredeydi? Halkın Yolu'nun nasıl ayakta kaldığı sorusuna verilecek tek cevap "eskiden aynı grup [illegible] bir şey olamaz. Ama yalnızca böyle bir gerekçe hangi sorumluluk duygusu taşıyan insanı tatmin edebilir?

Ne teori, ne siyaset, ne de taktik

Eski şeflerin TİKP'ye ilticalarının üzerinden yaklaşık bir yıl süre geçmiştir. Onlar bu ihanetlerini geçtiğimiz 1 Mayıs günü resmen ilan etmelerine rağmen, gerçekten bundan çok önce ilticaya karar vermişler ama aradaki süreyi daha çok sayıda devrimciyi bataklığa götürmek için kullanmışlardı. Eski şeflerin yerini alanlar bu bir yıllık süre içinde Türkiye devriminin hangi sorununa açıklık getirmişler, hangi konuda teorik bir [illegible] yaratmışlardır? Bu bölünmeden sonra geçen süre içinde yenilerin yayınladığı "P.Devrimci Teori" ve "D.Halkın Yolu" dergilerinin bunca sayısında işçi sınıfına ve halka mücadelesinde yol gösterecek, devrimimizin hedeflerini aydınlatacak ne bir siyasi tespit, ne de bir mücadele taktiği vardır.

Türkiye devriminin geldiği aşama slogancılığı çoktan aşmıştır. Ama D.Halkın Yolu şefleri hâlâ "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Faşist Diktatörlük" sloganıyla idare etmek istemektedirler. Artık köprünün altından çok su akmıştır. Tekkeciliğin bile bu tip yaygaraya idare edilemeyeceği yakında ortaya çıkacaktır. Yine de bizim merak ettiğimiz nokta herhangi bir işçinin bu şeflere "Neden ayrı kalmakta ayak diretiyorsunuz? Başkalarından farklı neyiniz var? Bizim yolumuzu nasıl aydınlatıyorsunuz?" sorularını sorduğunda bu şeflerin yüzleri kızarmadan bunlara nasıl cevap verdiğidir. Çünkü aklı başında bir kişinin bu sorulara bir cevap bulması, hele bu cevaplara kendini inandırması oldukça zordur. Ama herhalde D.Halkın Yolu şefleri şimdi zor olanı yapmakla övünüyorlardır.

«İnkârcı olmayalım, gerçekte bir çizgi vardır»

Yeniler bundan birkaç ay önce çıkardıkları 41. sayılarında 'inkarcı olmayalım, Halkın Yolu hareketi Marksist bir temele sahiptir.' diyorlardı. "Marksist temel" sözünü bir yana bırakalım bizim bu önermeye pek bir itirazımız yok. Gerçekten de bütünüyle oportünist ve ortayolcu bir nitelikte Halkın Yolu'nun bir siyasi temeli olmuştur. Bu temel revizyonizm Aydınlık'la proleter devrimci hareket arasında bir ortayol arama çabası içinde oluşturulmuş, bu iki mihrakın temel tezlerinin ortalaması alınarak bir temel yaratılmıştır. Bu muhtevasıyla Halkın Yolu'nun siyasi temeli kelimenin tam anlamıyla oportünizmin, fırsatçılığın. Bu çizgi bütün proleter devrimcilerin tek bir parti çatısı altında toplanmalarının önüne bir barikat olması için yaratılmıştır.

Bu siyasi temelin nasıl oluşturulduğunu gazetemizin 97. sayısında açıklamaya çalışmıştık. Ama hâla bunu görmeyen gözler için bir kez daha kısaca hatırlatmakta yarar var. Örneğin, 'merkezi görev' konusu mu tartışılıyor ve bu konuda eğer iki mihrak oluşmuşsa Halkın Yolu'nun eski şefleri için iş çok kolaydı. İki mihraktan da eşit uzaklıkta bir yer tutarsın, böylece ayrı bir tekke olarak varlığını sürdürmenin şartları da doğmuş olur, tabandaki dürüst insanları kandırmanın da. Proleter devrimci hareket merkezi görevi 'yerli gericilikle' diye tespit ettiyse ve Aydınlık revizyonizmi buna karşılık 'milli bağımsızlık' formülasyonu ile ortaya çıktıysa artık iş kolaylaşmıştır. 'Hem milli bağımsızlık, hem de yerli gericilikle mücadele' diye güzel formülasyon ortaya atarsın. Böylece 'revizyonizmle uzlaşma' ve 'sınıf işbirlikçisi' gibi suçlamalardan kurtulur, öte yandan yukarıda söylediğimiz gibi ayrı bir tekke olarak kalmanın çok inandırıcı bir gerekçesini bulmuş olursun. 58 yıllık sol hareketin tarihi mi tartışılıyor. Mutlaka bu konuda revizyonizmin de proletarya hareketinin de görüşleri vardır. O halde gelsin 'ortalama metodu'. Revizyonizm bu geçmiş kendisine çok benzediğinden onu "komünist" olarak nitelemiş, proletarya hareketi ise bu geçmişin ezilerek aşılması tesbitini yapmışsa, Halkın Yolu şefleri için iş yine kolaylaşmıştır. Geçmiş 'sol' hareketi hem revizyonist hem de komünist ilan edersin, böylece iki zıt mihrakın birbirine karşı kullandığı delillerden yararlanmış olursun, hem de varlık sebebine uygun bir yol bulmuş olursun. Üstelik devrimci ve revizyonist hareketin birbirine karşı yönelttikleri suçlamaları da ikisine birden yönelterek bir taşla iki kuş vurursun.

Bu söylediklerimizde en küçük bir abartma yoktur. Bizzat eski şeflerin Aydınlık'a iltica ederken yaptıkları itiraflar bunların en açık delilleridir. Bizim yaptığımız yalnızca bu itiraflardan çok önce Halkın Yolu şeflerinin 'ortalama metodunu' ve onların siyasi temellerinin bu metodla 'icat edilmiş' olduğunu keşfetmiş olmaktır. İşte eski şeflerden birinin şu meşhur 51. sayıdaki itiraflarından bir pasaj: "Biz ortayolculuk yaptık. Suni siyasetler oluşturduk. Suni ayrılıklar yarattık."

İşte D. Halkın Yolu şeflerinin Marksist olarak yutturmaya kalktıkları gerçekte ise koyu bir oportünizmin ifadesi olan siyasi temel budur. Ve yine bu nedenle Halkın Yolu tarihi boyunca revizyonizm ile Marksizm arasında köprü olmuştur. Eski şefleri tümüyle Aydınlık bataklığına götüren köprü budur. Bu çizgi oportünist yanları ayıklanarak düzeltilmesi mümkün olabilecek bir çizgi de değildir; sistemleşmiş bir oportünizmin ürünü, eski şeflerin itirafnamelerinde söyledikleri gibi suni ve sahte bir siyasi çizgidir bu.

'yeniler' neden bu çizgiyi düzeltmiyorlar?

Halkın Yolu'nun yeni şeflerinin yönetiminde yeniden yayınlanan 41. sayısında "Halkın Yolu'nun proleter devrimci bir temele sahip olduğu" iddia edilirken bir yandan da bu temel içindeki eski şeflerin bulaştırmış oldukları revizyonist öğelerin temizleneceğine dair sözler de yer alıyordu. D.Halkın Yolu'nu terk ederek proleter devrimci harekete katılan çok sayıda devrimci de tabanda bu şeflerin çok söylediğini ama bunun bir kez bile gerçekleşmediğini belirtmektedirler. Örneğin gazetemizin 126. sayısında 'İstanbul Aksaray'dan Beş Devrimci' imzasıyla özeleştirileri yayınlanan devrimciler şunları yazıyorlar: "Onlar (yeni şefler) 'ortayolcu tüm siyasi tespitler reddedilecek, Üç Dünya Teorisinin somut siyasetlerdeki etkileri ortaya çıkarılacak, Büyük Proleter Kültür Devrimimiz (!) henüz bitmedi' diyerek yüksek perdeden attılar. Sonra işlerini yollarına koyunca 'Üç Dünya teorisini gerçek anlamda reddekmedik' diyen devrimcileri inkarcılıkla suçladılar."

Yeniler eski şeflere karşı mücadele içinde eski çizginin birçok yanının gözden geçirileceğini söylemelerine rağmen, neden bu görevden 'işlerini yoluna koyunca' yani şefliklerini sağlama alınca yan çizmişlerdir? Neden bu çizginin hiçbir yanıyla oynamaya cesaret edememişlerdir? Çünkü eğer bu oportünist ve eklektik siyasi temelin bir yanından oynanmaya başlanırsa bütün siyasi temel tıpkı eski kumaş parçası gibi her yanından dökülecektir. Eğer bu siyasi çizgi 'Üç Dünya Teorisi'nin bütün etkilerinden arındırılmak üzere yeniden gözden geçirilirse elde hiçbir şey kalmayacak ve yeni şefler proleter devrimci hareketin ideolojik siyasi çizgisini onaylamak zorunda kalacaklardır. Ama o zaman da bizim şefçiklerin o çok hassas küçük burjuva gururları incinmiş olacaktır.

Halkın Yolu'nun siyasi platformu ile ilgili başka bir işlem de yapılabilir ki bu da eski Halkın Yolu şeflerinin yolundan başka bir sonuç vermez. Kısacası şimdiki siyasi temeli ufak tefek rötüşlarla düzeltmek ve onu bütünüyle TİKP platformu haline getirmek de mümkündür. Ancak bu kadar olaydan sonra yeni şefler buna cesaret edebilirler mi? İşte burası şüphelidir. Bu bir siyasi ve ideolojik sorundur. Ve iş bu noktaya geldiğinde herkes düşündüğü gibi yani ideolojik hattı ona hangi yolu gösteriyorsa öyle hareket eder.

Bugünlük yenilerin eski Halkın Yolu platformuna dokunmamalarının nedeni şefliklerinin ve grup yapılarının bozulmasını istemediklerindendir. Ama dünyada ve Türkiye'de sağdan soldan bu kadar sert rüzgarlar eserken yalnızca böyle bir istekle ayakta kalmak mümkün olmayacaktır. Eski şeflerin durumu bunun en iyi örneği değil midir? Proletarya hareketine doğru yönelen tabandaki devrimcilerin tutumu bunun en iyi örneği değil midir?

Devrim İçin savaşan insanların ayrı kalması için hiçbir neden yoktur

D.Halkın Yolu'nun şefleri, eskilerinin koltuğuna oturduklarından beri göstermelik olsa dahi proleter devrimcilerin birliği, birleşik parti konusunda tek bir adım atmış değillerdir. Tersine devrimciler arasında suni çitler çekmek, yapmacık ayrımlar yaratmak ve birliğin önüne geçmek için aşırı bir çabanın içine girmişlerdir. Oysa gazetemiz "Üç Dünyacı" şeflerin TİKP'ye ilticalarının öncesinde ve sonrasında bütün Halkın Yolu tabanını çeşitli defalar birlik konusunda uyarmış, eski şeflerin itiraflarından ders çıkarmalarının gereğini belirtmiş ve bütün devrimcilerin aynı çatı altında toplanması için istek ve düşüncelerini dile getirmişti. Ama yeni şefler bu samimi tutumu ellerinin tersiyle itmişlerdir.

Halkın Yolu'nun geçmişteki ve onun doğrudan devamı olan bugünkü siyasi platformu konusundaki düşüncelerimizi belirttik. Ancak bu platformun bir özgül yanı daha vardır ki o da birçok konudaki belirsizliğidir. Örneğin milli mesele konusunda ülkenin bir yanında "Kahrolsun Sömürgecilik" sloganları atılırken, öte yanda sömürgecilik teorileri eleştirilmektedir. O halde Halkın Yolu'nu milli mesele konusunda hangi ideolojik temel birleştirmektedir? Bunun gibi birçok belirsizlik Halkın Yolu'nun siyasi temelinde asli bir öğe haline gelmiştir. Şefler tıpkı eskileri gibi bunun da çaresini ülkenin değişik yerlerinde nabza göre başka başka şerbetler vermekte bulmuşlardır. Ama diğer devrimcilerle birliği reddetmek için ayrı bir ideolojik-siyasi hat gerekir. Ayrı olduğunu kanıtlayabilmek için diğer tezleri eleştirmek gerekir. Oysa D. Halkın Yolu yeniden yayın hayatına başlarken ne bugüne kadar belirsiz kalmış konularda tek bir söz söylemeye, ne de eskilerin neyini savunup neyini savunmadığını belirten bir platform yayınlamaya gerek görmemiştir. Özetle kendi ayrı tekkesini sözde meşru kılacak bir çabanın içine girmeye dahi zahmet etmemiştir. Ama 'gelin birleşelim' çağrısını yapan devrimcilere keskin pozlarda omuz silkmişlerdir.

Halkın Yolu şeflerine göre, kendileriyle proleter devrimci hareket arasındaki en önemli konu "baş çelişme" konusudur. Gerçekten de Halkın Yolu'nun henüz belirsiz birçok noktada ne icat edeceğini bilemediğimizden ve oportünist "milli bağımsızlık" çizgisinin en açık biçimde baş çelişki meselesinde yansıdığından bir anlamda bunun aramızdaki önemli ayrılıklardan biri olduğu söylenebilir. Bizim bu konuda yüzlerce sayfa yazımızı ve Halkın Yolu şeflerinin bu yazılanlardan hiçbir şey anlamayan tavrını bir yana bıraksak bile gerçekden devrim isteyen insanların soruna baska türlü yaklaşacağı açıktır. Şefler bu eleştirilere öğrenmek isteği ile mi yaklaşmışlardır? Bu ayrılığın başka yollarla giderilmesini mi savunmuşlardır? Yoksa aramızdaki ortak temelleri bulup, bu temellerin üzerinde farklılıkları 'giderme' yolunu mu aramışlardır? Tersine bütün bu önerileri yapan proleter devrimcilerin uyarılarına kulak asmamışlar, bunları olumlu veya olumsuz biçimde cevaplamaya gerek görmemişlerdir.

Oysa Marksizm-Leninizm ve devrim uğruna, proletaryanın partisi uğruna samimiyetle savaşan devrimcilerin birlik isteğinden daha doğal bir duygu ve düşüncesi olabilir mi? Yanlarında duran devrimcilere elini uzatmaktan korkan, onlardan öğrenmekten, onlarla birleşmekten çekinen Halkın Yolu şefleri sınıftan ve emekçi halktan nasıl öğrenebilir, onları nasıl birleştirebilir?

Hayır! Şeflerin isteği devrim değildir, proletarya partisi değildir. Onlar grupların başında şef olmak istiyorlar. Şeflikleri ve ayrı dükalıklarıyla övünüp, göğüs şişirebilecek bir ortam istiyorlar.

Devrimcilerin D. Halkın Yolu'nda birleşmeleri için ortada bir neden var mı?

Halkın Yolu yazarlarının henüz 10 sayıdır yayınlanan "devrimci" ibareli dergileri durmadan "devrimcilerin Halkın Yolu saflarında toplandığı" propagandası yapmaktadır. Aklı başında bir insanın bu kuru gürültüye inanması için ortada hiçbir neden var mıdır? D.Halkın Yolu ne yapmıştır ki devrimciler onun çatısı altına girsinler? Ortaya gerçekten bütünlüklü teorik ve siyasi bir temel mi koymuştur? Müthiş ve yepyeni taktiklerle devrimcilerin karanlık yollarını mı aydınlatmıştır? Oportünizme, revizyonizme karşı büyük zaferler mi kazanmıştır? Devrim yolunda halkın birliğini sağlama konusunda devasa adımlar mı atmıştır? Hayır, bu saydıklarımızın onda biri bile ortada yoktur. Tersine eski şefleri Aydınlık bataklığına götüren siyasi çizgi 'kaya gibi durmaktadır'. O siyasi platform ki eski şeflerin iflası ile birlikte kendi sonunu da ilan etmiştir. Yeni şeflerin halkın birliğini sağlama savına gelince, devrimcileri bile birarada görmekten korkanların böyle bir sözü ağızlarına bile almaları abesttir.

Ama yine de bu konuda bir açık kapı bırakmalıyız. Ülkemiz devrimci hareketi uzun bir süre çeşitli grupların varlığı ile belirlenmiştir. Bu grupların varlığı disiplinsiz, sınıf dışı, devrimciliği kendine ekmek kapısı yapmış, kariyer peşinde koşan insanların rahatlıkla ortada dolaşması sonucunu da beraberinde getirmiştir. Bunlar bir grup içinde dikiş mi tutturamadılar, hemen kapağı diğer grubun içine atabilmekte, ne olup olmadıklarına bakılmadan bunlara kucak da açılabilmektedir. İşte proletarya hareketi içinde umduklarını bulamayan üç-beş sınıf dışı unsurun Halkın Yolu tekkesine kapağı atması bu yaygaranın şimdilik başlıca nedenidir. Ya D. Halkın Yolu'nda yayınlanan başka gruplardan birkaç isim? Şimdilik onlar hakkında bilgimiz yoktur. Ama kesinlikle söyleyebiliriz ki bunlar da genel tahlilin dışında değillerdir. Çünkü Halkın Yolu

Devamı st 7'de

EYNESİL'DEN BİR DEVRİMCİ:

"Eğer D. Halkın Yolu tekkesi yıkılmazsa yine Aydınlık bataklığına köprü olacak"

Aralarında "Üç Dünya Teorisi"nin tartışmaları başladığından Halkın Yolu saflarında mücadele ediyordum. Bu teorinin karşı-devrimci niteliğini görür görmez yalnızca bu karşı-devrimci teoriyi reddetmekle kalmadım, aynı zamanda bu teoriyi bütün yönleri ile mahkum eden ve Marksizmi kendine eylem kılavuzu yapmış olan 'Halkın Kurtuluşu' saflarına geçmeyi devrimci bir sorumluluk olarak kabul ettim.

Bugün ben bu teoriyi veya saflarından koptuğum D.Halkın Yolu'nun çizgisini eleştirmeye kalkmayacağım. Çünkü bu görevi proleter devrimci hareketi eksiksiz olarak yerine getirdi ve hâlâ yanılgılarda direnmeye çalışanları ikna etmek için bıkmadan bu görevi sürdürüyor. Ancak D.Halkın Yolu saflarında bulunan arkadaşlarıma bazı gerçekleri bir kez daha açıklamayı devrimci bir görev biliyorum.

Yaşadığım gerçekler bana yeni D.Halkın Yolu şeflerinin de kariyerizm ve grupçuluğa batmış kişiler olduğunu gösterdi. Onlar da bütünüyle kalıntıları eski şeflerin kurduğu temeller üzerinde yeni bir tekke inşa etmek niyetindedirler. Eğer bu tekke yıkılmazsa yine Aydınlık bataklığına köprü olacaktır. Halkın Yolu'nun geçmişi incelendiğinde tarihi boyunca yalnızca revizyonizmin bataklığına adam taşıdığı görülecektir. Yeni şefler de teoride, siyaset ve taktiklerde hiçbir değişiklik yapmadıklarına göre onların da işlevi bu olacaktır.

Yeniler, eski şefler Aydınlık tekkesine doğru yol alırken durmadan onlara küfür ediyorlardı. Ama bugün yine aynı siyasi çizgi üzerinde yol almaya devam ediyorlar. Oysa eski şefleri bataklığa götüren şey bizzat bu ortayolcu siyasetin kendisiydi. Yakın geçmişi bir hatırlamaya çalışalım. Halkın Yolu şefleri Aydınlık gazetesinde çıkan yazılarında neler söylüyorlardı? Birçoğu şu ortak noktada birleşmişlerdi: 'Biz suni ayrılıklar ve suni siyasetler yarattık, durup dururken ortayollar keşfettik.' Bu sözlere ne demeli? Oysa yeni şefler tutturmuş 41. sayıdan önce Halkın Yolu'nun bütün çizgisi doğrudur diye bağırıyorlar. O çizgiyi yaratan, siyasetin suni olduğunu, yalnızca orta yerde bir yol bulmak için icat edildiğini söylüyor. DHY'nin şefleri ise sanki bu sözleri hiç duymamışlar gibi yollarına devam ediyorlar. O halde DHY şefleri de devrimci değil şef olmak istiyorlar. Yalnızca tekkenin yaşamasını hedef alıyorlar.

Eski şefler Halkın Kurtuluşu düşmanlığını çevreye ve tabana yaymaya özel bir çaba gösterirlerdi. Hatta Aydınlık'ın en büyük düşmanı pozlarında dolaşırken dahi 'Halkın Kurtuluşu'nu tecrit etmeliyiz bütün tehlike ondadır' sözlerini tabanda yayıyorlardı. Yeni şefler bu mirası da olduğu gibi sürdürmektedirler.

Ortayolcu saflarda bulunan tüm devrimcilere sesleniyorum: Tekkeci şeflerin barikatlarını yıkın, proleter devrimci hareketin saflarında yerimizi alalım.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

YAŞASIN PROLETARYA PARTİSİ !

HALKIN YOLU Saflarını Terkeden EYNESİL'DEN BİR DEVRİMCİ

GİRESUN'DAN BİR DEVRİMCİ:

"D. Halkın Yolu eski ortayolcu çizgide yürüyor"

Yalnızca tekkeci duygu ve düşüncelerle bugüne kadar Halkın Yolu saflarında kaldım. Kalıplaşmış doğmalar, ahbap çavuş ilişkileri beni bir süre bu tekke içinde tuttu. Ama daha sonra kalıplardan ve tekke bağlarından uzak olarak yaptığım araştırma ve inceleme sonucu Halkın Yolu'nun ortayolcu ve esas olarak "Üç Dünyacı" bir hat izlemekte olduğunu kavradım. Onlar bu ortayolcu çizgiyi revizyonist Aydınlık ile proleter devrimci Halkın Kurtuluşu arasında süren uzun ve zorlu bir mücadelenin boşluklarında ve ara yerde durarak oluşturdular.

Bugünkü Halkın Yolu çizgisi de eski tekke şeflerinin yolunda devam etmeye çabalıyor. Yeni şefler tabandaki devrimcileri tutabilmek için yeniden kâğıttan bir tekke kurdular. Gerçekte D.Halkın Yolu eski ortayolcu çizgide yürüyor. Revizyonizm ile Marksizm arasında kendisine bir ortayol bulmaya çalışıyor.

Bütün ortayollar yıkılmaya mahkumdur. Şuna inanıyorum ki proleter devrimci hareket her türden revizyonist ve ortayolcu çizgileri yıkacaktır.

Devrimciler! Parti Bayrağını onurla omuzlarda taşımak için tekke duvarlarını yıkalım.

ANTEP'TEN BİR DEVRİMCİ:

"TİKP şefleri, benim devrimcilere hedef gözeterek ateş etmemi istediler"

Ben 1974 yılından bu yana Aydınlık saflarında yer aldım. Halkın Sesi'nin dağıtılması, köylerden yardım toplanması ve köylük alanlarda çalışma gibi görevleri canla başla yürüttüm. Daha sonra günlük 'Aydınlık'ın çıkması için büyük bir çabayla çalıştım. Köylerde bu amaçla toplantılar düzenledim. Yine aynı amaçla Pazarcık köylerinde günlük gazete için pamuk toplama, bağış vb. kampanyalara katıldım ve bunları organize ettim.

1978'de Gaziantep'e geldim. Burada da Aydınlık'ın bütün faaliyetlerine katıldım. Bunları yaparken halka ve devrime hizmet ettiğimi zannediyordum. Aydınlık'ın ve "Üç Dünya Teorisi"nin karşı-devrimci yüzünü göremiyordum. TİKP şefleri benim başka çizgileri inceleyip, araştırmamı engelliyorlardı. Özellikle de proleter devrimci hareketin siyasi hattını öğrenmeme şiddetle karşı çıkıyorlardı. Ancak proleter devrimcilerin sürekli uyarısı bende ilk kuşkuların uyanmasına neden oldu. Daha sonra Adana'da Oktay Çiğdemal ve Faysal Kelleci'nin katledilişleri TİKP çetesinden uzaklaşmama hizmet etti. Tıpkı Aydınlık gazetesi gibi TİKP'li şefler de o sıralarda bize olayın gerçek yüzünü örtbas etmek için binbir yalan söylüyorlardı. Bu olayla birlikte "Üç Dünya Teorisi"ni de yoğun bir biçimde yeniden inceledim. Bu incelemeyle bu teorinin karşı-devrimci yüzünü gördüm.

Bizzat Aydınlık-TİKP çetesinin halk düşmanı faşist partilerle yaptıkları ortak toplantılar. Halk çocuklarının faşist milislerle beraberce okula gitmeleri, yani kurtla kuzuyu aynı yere kapama siyasetleri, "Üç Dünya Teorisi"nin karşı-devrimci yüzünü daha açık biçimde ortaya seriyordu.

Uluslararası planda Çinli revizyonistlerin sosyalist Arnavutluk'a yardımı kesmeleri, İran halkının mücadelesinin yükseldiği, faşist Şah rejiminin temellerinin sarsıldığı günlerde Çinli revizyonist elebaşının İran Şahı ile kurduğu ilişkiler, revizyonist Tito'nun aklanması, emperyalistlerle olan ilişkilerini dünya halklarının aleyhine olarak daha da geliştirmeleri, artık "Üç Dünya Teorisi"nin gerçek yüzünü sergiliyordu.

Aynı dönemde ülke içinde "Üç Dünya Teorisi"nin yerli temsilcisi TİKP revizyonizmi de saldırganlığı artırıyordu. İşi devrimcileri polise ihbar etmeye kadar vardırmışlardı. Hatta bu çetenin safları içindeyken böyle bir muhbirliğe ben de alet oldum. Gaziantep'in devrimci gençlerini gazete vasıtasıyla polise ihbar ettim. Proleter devrimci hareketin her geçen gün gelişip güçlendiği Düztepe Mahallesindeki bu gelişmeyi engellemek için BU ÇETE MAHALLEDE SÜREKLİ PROVOKASYON YARATMAK İSTİYORDU. Gazete satışlarını engellemek ve duvar yazılarını silmek için düzenli tertipler peşinde koşuyorlardı. İstedikleri amaca ulaşmak için artık mahalleye silah da getiriyorlardı. Sözkonusu mahallede hiçbir TİKP taraftarı olmadığından buraya hep dışardan toplama adamlarla gelirdik. En küçük bir olayda silah kullanılacağı söylenmişti. Bir seferinde bana da bir silah verdiler ve birkaç tane proleter devrimci arkadaşı göstererek hedef gözeterek ateş etmemi istediler. Bu isteklerine şiddetle karşı çıktım. Proleter devrimci arkadaşların son derece dikkatli davranışları sonucu bu tertipler sırasında herhangi büyük bir olay çıkmadan TİKP çetesi emekçilerin oturduğu bu mahalleden tecrit oldu.

Bütün bu olaylardan sonra TİKP çetesinden koptum. Artık bu çete komprador burjuvazi ve toprak ağalarının doğrudan bir uzantısı haline gelmişti. Bu çeteyle birlik olmak Oktayların, Faysalların, Yusufların katilleri ile birlik olmak, muhbir olmak, burjuvazi ve toprak ağaları ile kol kola olmak anlamına geliyordu. Ya bu çeteden ayrılacak ya da kötü bir ispiyoncu olarak siyasi hayata devam edecektim. Bir halk düşmanı olmayı reddediyorum ve proleter devrimci saflara katılıyorum. Aydınlık-TİKP saflarındaki bütün dürüst insanlara çağrım bir an önce karşı-devrimci TİKP saflarını terketmeleridir.

Halkın Kurtuluşu Devrimci Demir-İş temsilcisi ile konuştu

H.K.- Ne zamandan beri sendika kurmayı düşünüyordunuz?

Cevap- Gerici sendikaların işçi sınıfına önderlik etmediğini gördük. Faşist, reformist, revizyonist sendikalara karşı sınıf sendikacılığının savunulmasının gerekliliğini kavradık. Bir yıldan beri Devrimci Demir-İş'i kurma anlayışı belirdi. Fakat, hemen hayata geçiremedik. Bunun nedeni, sınıf sendikacılığı anlayışımızın berraklaşmamasıydı. Mevcut sendikaları ele geçiririz diye düşünüyor, başka bir sendikanın kurulması, işçilerin parçalanmasına yol açar diyorduk. Bu süreç içinde işçilerin sendika ağalarına karşı mücadelesinin şiddetlenmesi bize yol gösterici oldu. İşçiler bir sendika ağasının yüzünü tanıyor ve muhalefeti geliştiriyor, fakat bu muhalefet, kendisini geliştirecek devrimci önderlikten yoksun olduğundan başka bir sendika ağalığını alternatif olarak görüyor. Türkiye'nin çeşitli yerlerinde bunun sayısız örnekleri vardır. Türkiye işçi sınıfı ve bizim kapsamımıza giren metal işkolundaki işçi arkadaşlarımız böyle bir mücadele geleneğine sahiptir. Bugüne kadar metal işkolunda devrimci mücadele vermişler, direnmişler, işçi kitlelerinin çok sayıdaki eyleminde başı çekmişlerdir. İsdemir'de gelişen işçi muhalefeti, burada bulunan gerici üç sendikanın üçünü de hedef aldı. Faşist Çelik-İş'e karşı, revizyonist Maden-İş'i alternatif olarak asla seçmedi. Bu iki sendika ile birlikte Özdemir-İş sendikasının sendika ağaları, Devrimci Demir-İş'in kuruluş çalışmalarını engellemeye çalıştılar. Gerici propaganda yaptılar. Buna rağmen sendikamızı kurduk.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ «TOPLUMSAL ANLAŞMA»YI YIRTMAYI, MÜCADELESİNİN ÖNÜNE ACİL BİR GÖREV OLARAK KOYDU.

«İŞÇİ SINIFININ KENDİ SENDİKASINI ÖZGÜRCE SEÇEBİLECEĞİ TEK YÖNTEM REFERANDUM'DUR. REFERANDUM HAKKININ YASALLAŞMASI İÇİN TÜM İŞÇİ SINIFINI MÜCADELEYE ÇAĞIRIYORUZ.

İMZALANAN TOPLU İŞ SÖZLEŞMELERİ TABANIN OYU ALINMADAN UYGULAMAYA KONMAMALIDIR.

BİZ, SENDİKAMIZDA DEMOKRASİYİ SONUNA KADAR SAVUNACAĞIZ. ÇÜNKÜ DEVRİMCİ DEMİR-İŞ, GERÇEK DEMOKRASİNİN SAVUNULDUĞU BİR OKULDUR. GERİCİ SENDİKALARDA SENDİKA İÇİ DEMOKRASİ İÇİN VERİLEN MÜCADELE, EGEMEN SINIFLARA VE SENDİKA AĞALIĞINA KARŞI VERİLEN MÜCADELENİN BİR PARÇASIDIR.

Devrimci Demir-İş, sınıf sendikacılığı faaliyeti yürütecektir

H.K.- Bugünkü noktaya hangi mücadele sürecini izleyerek geldiniz?

Cevap- Üç yıldır, burada mevcut olan her üç sendikanın tabanında çalıştık. Sendika ağalığının çok yönlü teşhirini yaptık. Sınıf sendikacılığı ilkesini savunduk ve propagadasını yaptık. Örnek verelim: İşçilerin iradesini tanımayan birtakım sahte yöntemler kullanılarak irade beyanı yapılıyor; her üç sendika bunu onaylıyor. İşçilerin kadro sınavları faşist sendikanın baskı ve yolsuzlukları altında yapılıyor. Patronların işçiler üzerinde baskısı artıyor; sendika ağaları ses çıkarmıyor. Biz, işçiler üzerindeki her türlü baskıya karşı çıktık. İşçi sınıfının çıkarlarını savunarak, onları sınıf çıkarları uğruna örgütledik. Kendisine devrimci diyen revizyonist Maden-İş yönetimi, faşist Çelik-İş'e karşı gelişen işçi muhalefetine sahip çıkmaya çalıştı. Ama o, işçilerin çıkarlarını savunamazdı. Patronla kol kola girip işçilerin devrimci muhalefetini baltaladı. CHP'li patronlarla birlikte, işyerinde yetkili sendika olmaya çalıştı. MC döneminde, İsdemir Müdürü, işçiler üzerindeki baskısını faşist Çelik-İş kanalıyla gerçekleştiriyordu. Şimdi ise, CHP'li yöneticiler Maden-İş'i yanına alıyor, faşistlerle reformistler arasındaki kırgınlığı gidermeye çalışıyor. Bizler sınıf mücadelesinden yanayız. Faşistlerle reformistler arasındaki çatışmaya alet olamayız. Çelik-İş, Maden-İş ve Özdemir-İş Sendikaları işçi sınıfının çıkarlarını savunamaz. Sınıf sendikacılığı her üç sendika ağalığını da dağıtacaktır. Devrimci Demir-İş, burjuva sendikacılığına karşı, sınıf sendikacılığı faaliyetini bıkmadan yürütecektir.

Sendika içi demokrasiyi sonuna kadar savunacağız

H.K.- Sendika içi demokrasiden ne anlıyorsunuz?

Cevap- Bir elektrik motoru elektrik olmayınca çalışmaz, iş çıkarmaz, sonunda hurdalık olur. Sendika içi demokrasi olmayınca da sendikalar çalışmaz, paslanır, yok olur gider. Sendika içi demokrasi demek tabanın söz ve karar sahibi olması, yöneticilerin sendikanın faaliyetini sınıf çıkarları doğrultusunda işletmesi demektir. Eğer sendika yöneticileri tabanın aldığı kararları dinlemiyor, diktatörce davranıyorsa, tabanla yönetim arasında bir uçurum, bir dengesizlik varsa, burada sendika içi demokrasiden söz edilemez.

Bugün faşist, revizyonist ve reformist sendika ağaları tabanın aldığı kararları tanımıyorlar. Delegeliğe, lokal temsilciliğine bir devrimci delege seçildiği zaman onu geçerli saymıyor, veto ediyorlar. Veya Onur Kurulu, Disiplin Kurulu aracılığıyla tabanın iradesini değiştiriyorlar.

Biz Devrimci Demir-İş olarak sendika içi demokrasiyi sonuna kadar savunacağız. Çünkü Devrimci Demir-İş gerçek demokrasinin sınırsız savunulduğu bir okuldur. Gerici sendikalarda sendika içi demokrasi için verilen mücadele, egemen sınıflara ve sendika ağalığına karşı verilen mücadelenin bir parçasıdır.

Tüm halk güçlerini toplumsal anlaşmaya karşı mücadeleye çağırıyoruz

H.K.- Toplumsal Anlaşmaya karşı mücadelede eylem birliği anlayışınız nedir?

Cevap- Toplumsal Anlaşmaya karşı eylemde birlik anlayışımız kaçınılmaz olarak bu anlaşmadan zarar gören sınıf ve tabakaları toparlayıp eyleme çekmektir. Çünkü "Toplumsal Anlaşma" işçi sınıfının üzerine yıkılmaya çalışılan bir yüktür. Onun için mücadelemizin esas dayanağı işçi sınıfı olacaktır. Bugünkü mevcut sendikalar (faşist, revizyonist, reformist) bu anlaşmaya imza atmışlar, desteklemişler veya uygulamaya koymuşlardır. Fakat işçi sınıfı, bu anlaşmayla ezilmiştir. Bir sendika ağası çıkıp da ben "Toplumsal Anlaşma'ya karşı mücadele edeceğim diyemez, dese de yalan söyler, kimseyi inandıramaz. Ama biz bu gerici sendikaların tabanındaki işçileri bu mücadeleye kazanmak, yanımıza çekmek için usanmadan çalışacağız.

Devrimci Demir-İş olarak tüm işçi sınıfını ve emekçi halkımızı mücadeleye çağırıyoruz ve "Toplumsal Anlaşma"ya karşı verilecek mücadele yolunun sendika ağalığına, faşist-feodal devlete karşı mücadelenin bir yanı olarak kavranması gerektiğini vurguluyoruz. "Toplumsal Anlaşma"yı yırtmayı Devrimci Demir-İş önüne acil bir görev olarak koydu. Tüm sendika ağalarının foyasını meydana çıkarmak ve işçi sınıfının mevzilerini genişletmek için tüm halk güçlerini Toplumsal Anlaşmaya karşı mücadele bayrağının çatısı altında toplanmaya çağırıyoruz.

Referandum yasallaşmalıdır

H.K.- Sendika seçmede irade beyanı uygulanıyor, bu konuda düşünceniz nedir? Başka alternatif düşünüyor musunuz?

Cevap- İrade beyanı, patronlarla sendika ağalarının işçileri bir süre daha baskı ve denetim altında tutmak için kullandıkları bir yöntemdir.

İrade beyanı, işçilerin hangi sendikayı seçtiğini kontrol altına almak isteyen patronların ve sendika ağalarının talebidir. İrade beyanı ile patronlar ve sendika ağaları işçi önderlerini daha kolay saptayıp rahatlıkla işten atabilmektedirler.

Egemen sınıflar devletinin

Devamı sf 7'de

Genel-İş yöneticileri bir devrimciyi ihraç ettiler

Ankara Belediyesinde Toplumsal Anlaşma doğrultusunda toplusözleşme

* Genel-İş'in elebaşıları seçimle iş başına gelmiş bir devrimci işçiyi temsilcilikten attılar.

* Ankara Belediyesinde son toplu sözleşme Toplumsal Anlaşma doğrultusunda imzalandı.

Ankara Belediyesinde çalışan işçiler, başında CHP'li sendika ağaları bulunan Genel-İş'e üyedirler. Türkiye çapında yüz bin işçinin kayıtlı bulunduğu Genel-İş Sendikası'nın başındaki reformist sendika ağaları, gün geçmez ki işçilerin önderi proleter devrimcilere saldırmasın. Sendika ağaları, on devrimciyi Ankara'dan kilometrelerce uzak olan Ova'ya sürdürdüler. Genel-İş'in elebaşları "tasfiyeciliğe karşıyız" diyerek, DİSK Merkez yönetimine geldiler. Ancak son olarak, patron belediye ile işbirliği yaparak, seçimle işbaşına gelmiş bir devrimci işçiyi temsilcilikten attılar.

REFORMİST SENDİKA AĞALARI TEMSİLCİYİ NİÇİN GÖREVİNDEN ALDILAR?

Reformist sendikacıların temsilcilikten attığı işçi arkadaş, Ankara Belediyesi'ne bağlı Tanzim Satış Mağazalarında çalışıyordu. Bu işyerinde çalışan işçiler üzerinde yoğun bir baskı ve terör vardır. İşyeri patronu, baskı ve teröre karşı mücadele eden temsilciyi işten çıkartmak için her yola başvurdu. Müdür ve amirlerin imzasıyla verildiği disiplin kurulunda temsilci işçi tehdit edildi. Genel-İş'in sendika ağaları, patronun yapamadığını yaparak devrimci temsilciyi görevinden uzaklaştırdılar. Çünkü 1 Mart 1978 tarihinden itibaren geçerli olacak toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, proleter devrimciler, sendika ağalarının patronla ortak tavırlarını teşhir ettiler. Uzlaştırma Kurulu'nda alınan kararı sendika ağaları kabul ettiği zaman "Halkın Kurtuluşu yolunda Belediyeli İşçiler" bir bildiri yayınladılar. Bu bildiride şunlar yazılıydı:

"İşçi sınıfı için kölelik anlaşması olan Toplumsal Anlaşmaya karşı olduklarını söyleyen DİSK ve Genel-İş Sendikasının yöneticileri " Toplumsal Anlaşma doğrultusunda olan kararları işverenle birlikte imzalamışlardır. ... Bu karar tüm belediye işçileri tarafından reddedilmelidir. Sendika ağalarından bu şekilde kararların altına nasıl imza attıklarının hesabı sorulmalıdır."

Genel-İş'in sendika ağaları, 200 işçinin sendika 1 nolu şubesine gidip hesap sormasından telaşa kapıldılar. Kendilerine muhalefet yapanları tasfiye için sinsi planlar hazırladılar. 10 devrimci işçi bunun için Ankara'dan sürüldü. Bunun için proleter devrimci temsilci görevinden alındı.

İŞÇİLER, TEMSİLCİ SEÇİMİ İÇİN İMZA TOPLADILAR

Haber, işyerinde duyulur duyulmaz işçiler toplu halde sendikaya gittiler. Sendika ağası, işçileri başından savmak istediyse de başaramadı. İşyerinde dağıtılan bir bildiri nedeniyle temsilciyi görevinden aldıklarını söyledi. İşçilerin tepkisi karşısında devrimci temsilcinin atılması için kendisine DİSK'ten ve Genel-İş Genel Merkezinden baskı yapıldığını itiraf etti.

İşçiler, temsilci seçimi yapmak için işyerinde imza toplamaya giriştiler. Sendika ağaları ne yaptılar? Temsilci seçimi için imza atan işçilerin sendikadan ihraç edilecekleri ve işten atılacakları tehditlerini yaydılar. İşte reformist sendika ağalarının dillerinden düşürmedikleri "sendika içi demokrasi"! İşçiler aldırmadılar. İmza toplamayı sürdürdüler. Genel-İş'in sendika ağaları ne yaptılar? Temsilci seçimi yaptırmamak için imza toplamaya başladılar. İşçilerin tepkisi karşısında konuyu yönetim kurulunda görüşeceklerini söylediler. Sonuç ne oldu? Bu işyerinde çalışan 75 işçinin 73'ü temsilci seçiminin yapılması için imza attılar.

ANKARA BELEDİYESİNDE HANGİ TEMSİLCİ SEÇİLEREK GELDİ?

Genel-İş'in sendika ağalarının bu tutumları yalnızca Tanzim Satış Mağazalarında görülmüyor. Ankara Belediyesine bağlı hiçbir işyerinde temsilci seçimi yapılmamaktadır. Atanan temsilciler, sendika ağalarının sadık uşaklarıdır. Bu temsilcilerin görevi, belediye işçilerinin mücadelesini baltalamak üzere sendika ağaları ve patron belediyeyle ortaklaşa davranmaktır. Bu sözde temsilcilerin özel bir görevi de, devrimci, yurtsever işçileri ispiyon etmektir. DİSK'in sendika ağaları "taban söz ve karar sahibidir" der dururlar. Ama gerçekte, "taban" diye adlandırdıkları işçilerin mücadelesini ezmeye çalışırlar.

SON TOPLUSÖZLEŞME, İŞÇİ SINIFINA SALDIRIDIR

Ankara Belediyesinde Toplumsal Anlaşma doğrultusunda imzalanan son toplusözleşme de, reformist sendika ağalarının işçi sınıfına karşı giriştikleri saldırılar çerçevesindedir. Gerçi, işçilerin direnişi karşısında Uzlaştırma Kurulunun dayattığı anlaşmayı kabul ettiremediler. Ancak greve gitmemek için her yola başvurdular. İşçilerin baskısı sonucunda bazı haklar elde edildi. Ancak toplusözleşme, "Toplumsal Anlaşma" doğrultusunda imzalandı.

Bütün bunlar, reformist sendika ağalarının da tıpkı faşist ve sosyal faşist sendika ağaları gibi işçi sınıfının mücadelesinin önünde engel olduklarını bir daha göstermektedir. Proleter devrimciler, Genel-İş Sendikasının başındaki reformist sendika ağalarını yıkacaklardır.

Sümerbank : halk düşmanlarının haraç karakolu

-İşte beş emekçi süren Sümerbank faşist yöneticilerinin gerekçesi: "Bedrettin Cömert'in cenaze töreninin yapılacağı günün öğle üzeri, Genel Müdürlük yemekhanesinde yemek yiyenlerin, bir personel tarafından saygı duruşuna kaldırıldığı..."

Faşist Cinayetleri protesto eden beş emekçi sürüldü

Sümerbank Ankara Genel Müdürlük işyerinde beş yurtsever, devrimci emekçi düzmece gerekçelerle aileleri de parçalanarak sürgüne gönderildiler. Bu sürgünün bahanesi, Doçent Bedrettin Cömert'in faşistler tarafından katledilmesini Sümerbank emekçilerinin protesto etmesi oldu. Süm-Der yönetiminin ihbarıyla faşist teftiş kurulu ve banka yönetimi, MC hükümetleri döneminden farklı olmayan katmerli baskı ve sömürülerine bir yenisini kattı.

Son sürgün olayı, Teftiş Kurulu Başkanı Necmi Tarım ve Genel Müdür Öztin Akgüç imzalı ve 24.10.1978 tarihli altı sayfalık bir raporla gerçekleştirildi. Bu arada yeni sürgün listeleri hazırlanmaktadır. Bu raporda şunlar yazılı: "Önceden planlanarak ve şimdiye kadar teşekkülümüzde eşine rastlanmamış ideolojik bir hava yaratmak amacıyla yemekhanede yemek yiyen bütün personel saygı duruşunda bulunmaya zorlandığı..", "Doçentin öcünün alınacağına dair sözler söylendiği..". Faşist Sümerbank yönetimi, işlenen cinayetleri lanetleyen kitlenin gösterdiği tepkiden öcüden korkar gibi korkuyor. Dehşete kapılan yöneticiler "zorlama" yalanını savunuyorlar. Yalan dolanın nedeni açık: Sümerbank emekçilerinin daha iyi çalışma ve yaşama koşulları uğruna, siyasi iktidar için, sınıfsız toplum için yürüttüğü mücadele!

Saldırılarının bir diğer nedeni de, devrimciler tarafından suçüstü yakalanıp kitle önünde teşhir edilmeleridir. Genel Müdür Yardımcısı Sedat Balak, Türkkanı adlı faşist derginin işyerlerinde dağıtımını bizzat örgütlemektedir. Bu dergiyi çıkaran Sami Bal adlı faşist, birçok cinayetin suçlusudur. Yurtsever bir kişi olan Necdet Güçlü'yü 12 Mart öncesinde vuran odur. İdari İşler Daire Başkanı Orhan İlgün, İstanbul Altunizade'de bulunan Sümerbank arsasını 3-5 büyük bürokrat arasında paylaştırmıştır. Genel Müdürlüğe ait 26 45 67 nolu resmi telefonu, eski Genel Müdür Kemal Varol'un üstüne kaydettirmiştir. Böylelikle eskiden muhasebe müdürü iken şimdi Daire Başkanı olmuştur. Devrimciler, bu yolsuzlukların hesabını bir bir sordular. Soyguncuları Sümerbank emekçileri önünde teşhir ettiler. Şimdi ise, bu yiyici, faşist yöneticilerin raporunda TCK'nın 235, 266 vb. maddeleri, bir savcı pozuyla, beş yurtsever, devrimciye karşı tehdit aracı olarak kullanılıyor.

Bu son olayların bir daha gösterdiği gibi, CHP hükümeti MC'nin izinden yürümektedir. Hükümet olmadan önce vaat edilen "MC döneminde işten atılanlar işe alınacak. Sürülenler önceki yerlerine geri dönecekler" gibi boş laflardı. Yapılanlar ise, MC'nin faşist yöneticilerini yerinde tutmak oldu.

SÜM-DER YÖNETİMİ EMEKÇİLERİ İŞVERENE İHBAR ETTİ

Sümerbank emekçilerinin taleplerine sahip çıkar gibi görünen Süm-Der faşist yönetimi, sürgün edilen emekçilerin arkasından sözde gözyaşları döktü. Oysa emekçilere hangi maddelere dayanarak ceza verilmesi gerektiğini işverene hatırlatar onlardır. Onların çabaları, faşist Tez Büro-İş yönetimine karşı gelişen muhalefeti, yönetiminde bulundukları Bank-Sen'e akıtmaktır. Bu amaçla, sözde kadın emekçilerin haklarını dile getirmek için bir toplantı da düzenlediler. Yemekhanede neler söylemediler ki: "Kreş hakkını alabilmek için bugünkü hükümete bir hatırlatma yeterlidir" "devlet ve güvenlik kuvvetleri bizimdir, bizleri korumalıdır", "köylü kadınlar asalaktır, üretime katılmaz, kocasına yüktür" vb.. Üstelik herkese söz hakkı verileceği ilan edilmesine rağmen kimseyi konuşturmadılar. Bank-Sen'in ve Süm-Der'in sosyal-faşist yöneticilerinin, işçileri patronlara satmak konusunda diğerlerinden farklı olmadığı böylece açığa çıktı. Sovyet sosyal-emperyalizminin reklamı, onların demokrasi düşmanı gerçek yüzünü açığa vurdu.

Bütün bu olup bitenler şunu bir daha gösterdi: Dün dediğini bugün yutan CHP hükümeti, Sümerbank Genel Müdürlük yöneticileri, Süm-Der, Bank-Der, Bank-Sen, Tez Büro-İş yönetimleri, Sümerbank işyerlerinde uygulanan baskı sömürü ve sürgünlerin sorumlularıdır. Sümerbank emekçileri, devrimcilerin önderliğinde, kendi deneyleriyle ancak mücadele edilerek hakların alınabildiğini giderek kavramaktadır. Yapılan zulümlerin hesabı er geç sorulacaktır.

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

ADIYAMAN

ADIYAMAN-GÖLBAŞI HARMANLI BUCAĞI KÖMÜR İŞÇİLERİ:

Harmanlı bucağı kömür ocaklarında çalışan işçiler her türlü sosyal güvenceden yoksundur. İşyerinde, iş güvenliği ve işçi sağlığını gözetici diğer önlemler sağlanmamıştır. Kendilerine 100 lira gibi oldukça düşük düzeyde günlük ücret ödenmektedir. İşçiler, ücretlerin yükseltilmesi, iş güvenliğinin sağlanması, yaşam koşullarının iyileştirilmesi ve kapitalist sömürüye karşı mücadelede kendilerine önderlik edecek sendikadan yoksundur. Hiçbir örgütlü güce sahip değildirler. Bu yüzden patron onları daha ağır sömürü şartları altında çalıştırabilmektedir.

İşçiler, gönderdikleri mektupta durumlarını şöyle belirtiyorlar: "Biz sabahın erken saatlerinde işe başlıyoruz. Bu çalışma akşam kararıncaya değin sürer. İşyerine gidiş gelişlerimiz yayadır. Aldığımız 100 liralık ücretle geçinmemiz olanaksızdır. Her birimizin, ortalama 6 nüfusu var. Biz, yoksulluğa bir çare bulacağını söyleyen CHP'ye oy vermiştik. CHP hükümet olursa insanca yaşarız diye düşünmüştük. Bugün, CHP hakkındaki bu düşüncelerimiz değişti. Hükümet olduğundan beri biz işçiler için yararlı bir iş yaptığını görmedik. Harmanlı kömür ocağında çalışan işçilerin yaşamında, kazancında hiçbir değişiklik olmadı. CHP'nin bize verdiği sözlerin aldatmacadan başka bir anlam taşımadığını gördük. CHP bize değil, patronlara hizmet ediyor. Sendikasız, sahte sigortayla işçi çalıştıran patronları koruyor. Toplumsal Anlaşma imzalayarak işçilerin daha çok sömürülmesini sağlarken, sendika ağalarıyla olan ilişkisini pekiştiriyor, egemen sınıfların devletinin daha uzun süre ayakta kalmasına destek oluyor."

DİYARBAKIR

DİYARBAKIR CUMHURİYET KÖYÜ ŞANTİYE İŞÇİLERİ:

Köylüye Ulaşım Projesi Topraksu 7. Bölge Müdürlüğüne bağlı Cumhuriyet köyü şantiye işçileri, DİSK'e bağlı Tarım İşçileri Sendikasına üyedir. İşçiler, günde 110 lira ücret, 25 lira yemek parası almaktadır. Sendika Başkanı DP'lidir. Sendika temsilcisi Nuri Çakır, mevsimlik bir iş olan şantiye işçiliğine başlayan herkesten, işe girmeden önce, sendika adına 1000 lira ile 2500 lira arasında değişen para almaktadır.

Şantiye işçileri sigortalı olmalarına karşın, bu haktan yararlanamamaktadırlar. İşyerinde zehirlendikleri bir anda sigorta hastanesine gitmişler, fakat sigorta hastanesinde bulunan doktorlar, zehirlenen işçilere gereken bakımı göstermemiş, onları tekmeleyerek hastaneden kovmuşlardır.

Cumhuriyet köyü şantiye işçileri, çalışma koşullarını, ücret, kesinti ve vergi durumlarını anlattıkları mektupta şunları yazıyorlar: "Bizim yaptığımız işin adı, yetkililerin belirttiği gibi Köylüye Ulaşım Projesi değil, köylüye işkence ve zulüm projesidir. Bizler gün boyunca taş toplarız. Bize ödenen 135 lira karnımızı dahi doyurmaya yetmezken, ikramiyelerimizden de kesinti yapılıyor. 2,5 aylık iş karşılığında toplam 8 bin lira ikramiye alacağımız günlük burjuva basınında bile ilan edildi. Fakat ödenmedi. Patron bununla da yetinmeyerek günlük ücretimizden kesinti yaptı. Maliye vergisi, gelir vergisi, sendika başkanına yardım adı altında 20 günlük ücret tutarından 1650 lira vergi kesildi. Bizim ücretlerimizden vergi kesenlere şunu soruyoruz: Acaba insan ticareti yapanlar, büyük kaçakçılık işleriyle milyonlar vuranlar, milletvekilleri patronlar da bizim gibi her gün için 25 lira vergi ödüyorlar mı?

Biz, bu devletin, egemen sınıfların temsilcisi bir kurum olduğu gerçeğini, bizim ekmeğimize göz dikildikçe daha iyi kavrıyor, patronların kemik yalayıcısı sendika ağalarının yüzünü her olayda daha çok kavrıyoruz. Ne sendika ağaları ve ne de uşaklık yaptıkları patronları bizim örgütlü mücadelemizi engelleyemeyeceklerdir."

Kampanya çalışmasından iki görünüm.

Kampanya sonunda Pazarcık'ta yapılan mitinge 2100 emekçi katıldı.

Pazarcık'ın yoksul köylüleri, tarım işçileri, sömürü ve zulmün üzerine bir kez daha yürüdü

Pazarcık'ın yoksul köylüleri ve tarım işçileri Tarım İş Yasasını ve Toplumsal Anlaşmayı protesto ettiler. Bunun için proleter devrimcilerin önderliğinde açılan ve yürütelen bir kampanya başarıyla tamamlandı.

Kampanyaya çok sayıda yoksul köylü ve tarım işçisi katıldı. Kampanya boyunca çeşitli köylerde geceler yapıldı, bildiri dağıtıldı, bağış toplandı ve Pazarcık'ta iki binden fazla yoksul köylü ve tarım işçisinin katıldığı bir kitle eylemi yapıldı.

Bilindiği gibi CHP reformist hükümeti, tarım ve orman işçileri üzerindeki feodal, yarı - feodal ve kapitalist sömürünün daha meşru yollarla sürdürülmesi için bir Tarım ve Orman İş Yasası hazırlamak yönünde yoğun bir çaba harcamaktadır. Ayrıca Türk-İş'in faşist sendika ağaları ile bir toplumsal ihanet anlaşması imzalayarak işçilerin ücretlerini dondurmuş ve işçi sınıfının kazanmış olduğu ekonomik, demokratik ve siyasi mevzileri bir çırpıda yok etmek yoluna girmişti.

İşte Pazarcık'ın yoksul köylüleri ve tarım işçileri proleter devrimcilerin önderliğinde bu yasayı ve toplumsal ihanet anlaşmasını protesto etmek için bir kampanya düzenlediler.

Proleter devrimciler bu kampanya için binlerce tarım işçisinin pamuk toplamak için Pazarcık Ovasına indiği dönemi seçtiler.

● PAZARCIK'IN YOKSUL KÖYLÜLERİ VE TARIM İŞÇİLERİ PROLETER DEVRİMCİLERİN ÖNDERLİK ETTİĞİ BİR KAMPANYA İLE TARIM İŞ YASASINI VE TOPLUMSAL İHANET ANLAŞMASINI PROTESTO ETTİLER

● KAMPANYAYA ÇOK SAYIDA YOKSUL KÖYLÜ VE TARIM İŞÇİSİ KATILDI. KAMPANYA BOYUNCA ÇEŞİTLİ KÖYLERDE GECELER YAPILDI, BİLDİRİ DAĞITILDI, BAĞIŞ TOPLANDI

● KAMPANYANIN SONUNDA PAZARCIK'TA 28 EKİM GÜNÜ BİR KİTLE GÖSTERİSİ YAPILDI. KİTLE GÖSTERİSİNE 2100'DEN FAZLA EMEKÇİ, YOKSUL KÖYLÜ VE TARIM İŞÇİSİ KATILDI.

KAMPANYA CALIŞMALARI, KÖYLERDE YAPILAN GECELER:

Kampanya faaliyetinin başlamasından önce tarım işçilerinin sorunlarını dile getiren "ÇAPA BİZİM AMELELER" isimli bir tiyatro oyunu yazıldı. Bu oyunun Pazarcık'ta ve köylerde oynanması için Pazarcık Kültür Derneği ve Davutlar Köyü Köylü Birliği ortak bir faaliyet yürüttüler.

Oyunun gösterilmesi için, tarım işçilerinin ve yoksul köylülerin yoğun olarak bulundukları Pazarcık, Narlı, Topaluşağı, Fillonun köyü, İncirli, Dehliz, Demirciler, Söğütlü, Bozlar vb. gibi köyler seçildi.

Pazarcık'ta yapılan geceye 900, Narlı'daki geceye 1200, Dehliz'deki geceye 250, Fillonun Köyünde yapılan geceye 600, İncirli'de yapılan geceye 350, Bozlar'dakine 600 ve Söğütlü'de yapılan geceye 350 tarım işçisi ve yoksul köylü katıldı. Topaluşağı Köyünde yapılması gereken gece ise Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin provokatif davranışlarından dolayı gerçekleştirilemedi.

Tarım işçilerinin çadırlarında yapılan tiyatro gösterisi

Ayrıca pamuk işçilerinin yoğun olarak bulunduğu bir pamuk tarlasında yapılan gösteriye de 300'den fazla emekçi katıldı.

Kampanya süresince başta Pazarcık ve Narlı olmak üzere elliden fazla köye ve çeşitli il ve ilçelerden gelmiş bulunan binlerce tarım işçisinin çadırlarına gidilerek bildiri, gazete ve broşür dağıtıldı, bağış toplandı, tarım işçileriyle çeşitli toplantılar düzenlendi. 28 Ekimde Pazarcık merkezinde yapılacak mitingin amacı anlatıldı.

Kampanya süresince proleter devrimciler, mitingin yapılacağı Pazarcık'ın merkezindeki propaganda çalışmasına özel bir önem verdiler. 25 Ekim günü folklor ekibi ve flamalarla mahalle mahalle dolaşarak altı ayrı yerde gösteri yaptı. Mitingin amacı ve mücadelenin önemi anlatıldı.

Folklor ekibinin Pazarcık merkezinde 25 Ekim günü yaptığı gösteriyi iki bine yakın emekçi izledi.

Kampanya boyunca altı bin bildiri dağıtıldı, bin afiş asıldı, bin kişiden toplam on altı bin liradan fazla bağış toplanarak kampanya masrafları için harcandı.

KİTLE GÖSTERİSİ:

Kampanyanın sonunda Pazarcık'ta 28 Ekim günü bir kitle gösterisi yapıldı. Kitle gösterisine 2100'den fazla emekçi, yoksul köylü ve tarım işçisi katıldı.

Pazarcık dışından gelen tarım işçileri ve yoksul köylüler, miting alanına iki ayrı koldan girdiler. Miting alanına gelen emekçiler, yoksul köylüler ve tarım işçileri hep bir ağızdan şu sloganları atıyorlardı: "Kahrolsun Gerici Tarım İş Yasası", "Kahrolsun Toplumsal İhanet Anlaşması", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet"... Mitinge katılan emekçilerin miting alanına yerleşmesinden sonra seyirci olarak miting alanının çevresinde toplanmış bütün emekçiler de mitinge gönüllü olarak katıldı. Seyirci olarak miting alanının çevresinde sadece jandarma-polis gibi militarist güçler, üç-beş revizyonist Aydınlıkçı ve küçük, tekkeci gruplar kalmıştı. Bunların sayısı da 30-40 civarındaydı.

Miting alanında bir yoksul köylü, tarım işçilerinin sorunlarını anlatan ve taleplerini dile getiren bir konuşma yaptı. Davutlar Köyü Köylü Birliği ve Pazarcık Kültür Derneği adına yapılan konuşmalardan sonra, Halkın Kurtuluşu taraftarı proleter devrimciler adına bir yoldaş yaptığı konuşmada Türkiye devrimci hareketinin bugün geldiği noktayı anlattı. Daha sonra da Türkiye Devrimci Demir-İş Sendikası adına bir konuşma yapıldı. Mesajların okunmasından ve ant içilmesinden sonra kitle gösterisi sona erdi.

Kampanyayı kimler engellemeye çalıştı?

Proleter devrimcilerin önderliğinde Pazarcık yoksul köylülerinin ve tarım işçilerinin yürüttükleri ve başarıyla tamamladıkları kampanya ve kampanya süresinde yapılan kitle eylemleri, egemen sömürücü güçler ve onların temsilcileri tarafından sürekli olarak engellenmek istendi.

Çeşitli revizyonist ve milliyetçi gruplar ise bu kampanyayı baltalamaya çalıştılar.

Fakat ne egemen sömürücü güçlerin engelleme çabaları, ne de revizyonist ve milliyetçi küçük grupların baltalayıcı davranışları yoksul köylülerin ve tarım işçilerinin proleter devrimcilerin önderliğinde zulmün üzerine yürümesini durduramadı.

Proleter devrimciler, yürüyüş ve miting için sekizinci ayın sonunda, 30 Eylül için başvurmalarına rağmen, polis bu başvuruya cevap vermeyerek miting ve yürüyüşü engellemeye çalıştı. Emiroğlu ve Demirciler Köylerinde düzenlenmek istenen geceler için yapılan başvuru da gene polisçe sudan bahanelerle engellendi. Narlı'da yapılmak istenen geceyi jandarmalar basmak istedi, ama başaramadılar. Bozlar'da yapılmak istenen geceyi de CHP İlçe Başkanı toprak ağası Koçdağlar engellemek istedi. Bunun için uşaklarını ve jandarmaları kullanmaya çalıştılar. Ama köylülerin kararlı direnişi karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar.

Tertip Komitesince basılmak istenen bildiriye izin verilmedi.

Maraş'tan jandarma ekibi 27 Ekim günü Sofular Köyünü basarak halka gözdağı vermek istedi. Miting günü ise resmi faşist güçler, Pazarcık mahallelerinde boy gösterisi yaparak eyleme katılımı engellemeye çalıştılar, ama başarılı olamadılar.

AYDINLIK-TİKP REVİZYONİSTLERİ:

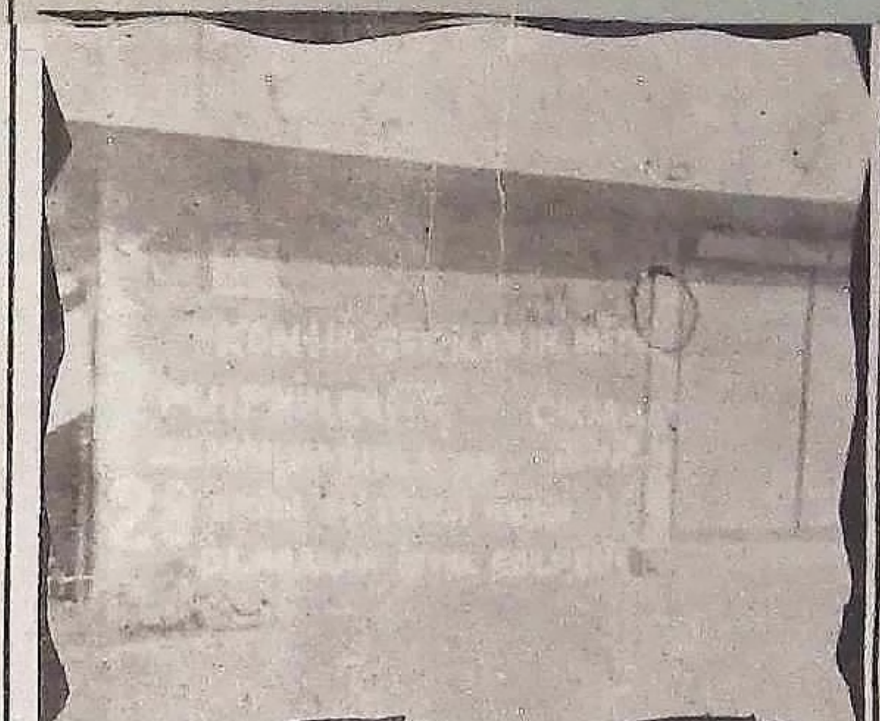
Aydınlık-TİKP revizyonistleri kampanyanın engellenmesi için adeta egemen sömürücü sınıflarla ve onların militarist güçleriyle yarışa girdiler. Topaluşağı Köyünde provokatif davranışlar içerisine girerek burada yapılacak geceyi engellediler.

Pazarcık'ın içinde ise kandırılmış birkaç gençten başka bir güçleri olmadığı için hevesleri kursaklarında kaldı. Bu gençler de mitingi bir kenarda sessizce seyretmekle yetindiler.

"D.HALKIN BİRLİĞİ" VE KÜRT MİLLİYETÇİLERİ:

"Devrimci Halkın Birliği" denen küçük tekke ise kampanyanın ve mitingin engellenmesi için Aydınlık-TİKP revizyonistlerinden aşağı kalmadı. Onlar bu kampanyanın MİT, Kontr-gerilla, MHP tarafından düzenlendiği ve alevi-sünni çatışmasına zemin hazırlayacağı yönünde propaganda yaptılar. Bu yönde bildiri dağıttılar, duvarlara yazı yazdılar; küçük tekkelerini ayakta tutmak ve kendi taraftarlarının mitinge katılmasını engellemek için toplantılar yaptılar. Ama bu tavırları, onların gerçek yüzlerinin halk tarafından daha iyi görülebilmesinden başka bir şeye hizmet etmedi.

Kürt milliyetçileri de eylemi engellemek için "Devrimci Halkın Birliği" denen küçük tekkeci grupla birlikte hareket etti. Onların yanında yer aldılar.

İşte, kendisine Halkın Birliği adını veren tekkenin duvarlara yazdığı yazı

PAZARCIK OVASINDA

TARIM İŞÇİLERİ SORUNLARINI ANLATIYOR

Halkın Kurtuluşu Pazarcık Ovasında pamuk toplama işinde çalışan tarım işçileri ile konuştu. Pazarcık Ovasına çeşitli yerlerden çalışmak üzere gelmiş mevsimlik tarım işçileri gazetemize, çalışma ve yaşama koşulları ile ilgili sorunlarını anlattılar.

PAZARCIK ETİRLİ KÖYÜNDEN BİR TARIM İŞÇİSİ:

Bizi buraya aynı zamanda köyümüzün muhtarı olan elçimiz getirdi. Elçi bize kışın 7-8 bin lira borç para verir. Fakat aldığımız borç para kış ortasında biter. Elçiye borçlu olduğumuz için onun gösterdiği yerde çalışmak zorunda kalıyoruz.

Ağamızın ismi Kadıoğlu'dur. Ağa tarlaya geldiği zaman bizimle hiç konuşmaz. Elçi ile konuşacaklarını konuştuktan sonra çekip gider.

Pamuğun kilosunu kaç liradan topladığımızdan henüz haberimiz yoktur. Buraya geleli iki haftayı aşkın bir zaman oldu. Fakat ücretimizin ne olduğunu bilmiyoruz. Ağanın canı kaçtan isterse onu verir. Hiçbir itiraz hakkımız yoktur. Burada paraya ihtiyacımız olduğu zaman, ihtiyacımız kadar parayı elçiden zorla alıyoruz. Yiyecek ihtiyaçlarımızı elçi haftada bir kere dışarı giderek karşılamakta, bunu da vereceği ücretten düşmektedir.

9-10 yıldan beri devamlı olarak bu işte çalışıyorum. Zaten yapacağımız başka bir iş de yoktur. Tarım işçiliğinde yılda ancak 2-3 ay çalışabiliyoruz. Aldığımız parayla ihtiyaçlarımızı karşılamak bir yana, borçlarımızı bile ödeyemiyoruz.

Buraya geldiğimizden bu yana biri ölümle sonuçlanan iki olay oldu. Ölen benim çocuğumdur. Çocuğu pamuk doldurduğumuz telisin gölgesinde uyutmuştuk. Pamuk dolusu telisin üzerine devrilmesi sonucu çocuk öldü. Bizde kefen parası bile olmadığı için elçiden 500 lira borç para istedim. Çıkarıp üzerime attı. Ağa bu olay üzerine bize gelip başsağlığı bile dilemedi. Taksisi olduğu halde cenazeyi köye bile götürmedi. İkinci olay ise bir trafik kazasıdır. 15 yaşındaki bir kıza yolda giderken AP İzmir milletvekillerinden birinin taksisi çarptı. Kızın ayakları, bir kolu ve çenesi kırıldı. Şimdi bir ölüden farksız olarak yatmaktadır.

Sendika ve sigorta hakkından yoksunuz. CHP'nin iktidara gelmesiyle bizim için değişen bir şey olmadı. Eski tas, eski hamam.

Pazarcık Ovasında çalışan Tetirli Köyünden tarım işçileri.

KAZANLIPINAR'DAN BİR TARIM İŞÇİSİ:

Çavuş bizim köyden 25 kişiyi bir kamyona doldurarak buraya getirdi. Çavuş bizi buraya getirirken ağadan aldığı 10-15 bin liralık avansı bizlere dağıttı.

Pamuğun kilosunu kaça topladığımızı bilmiyoruz. Bunu ağa ve çavuş bilir. Fakat kilo başına 125 kuruş vereceklerini duyduk. Bu para tabii ki emeğimizin karşılığı değil. Bugünkü yaşama koşullarında üç lira bile verseler ihtiyaçlarımızı karşılayamayız.

İçme suyunu kanaldan alıyoruz. Hayvanlar da aynı sudan içiyor. Hastamız olduğu zaman parayı ağadan alıyoruz. Aldığımız parayı ağa dağıtırken kesiyor.

Sendika ve sigorta hakkından yararlanamıyoruz. Sendikalaşmak istiyoruz, ama bugüne kadar bu çabamız başarılı olamadı.

URFA'DAN BİR TARIM İŞÇİSİ:

Pazarcık Ovasına bizleri elçi kamyonla getirdi. Ağa bize pamuk toplama ücreti olarak kilo başına 160 kuruş vereceğini söyledi. Fakat henüz bugüne kadar para alamadık. Elimize ne geçeceğini bilmiyoruz. Bu para elbette ki emeğimizin karşılığı değil. Ta Urfa'dan kalkarak buralara kadar geldik. Bu para geldiğimize bile değmemektedir. A

Devamı s. 7'de

Ananın kucağındaki çocuk: Felç

Pırnaşel köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesi başarıya ulaşacaktır

Pırnaşel (yeni adı Gedikdere) köyü, Tercan kazasına bağlı yoksul bir Kürt köyüdür. Köy, altı komdan (mezradan) meydana gelmiştir.

Pırnaşel köyünün toprakları Çarek Aşiretinden Kürt ağaların elinde bulunmaktadır. Toprakların çok az bir kısmı bu ağaların üzerine tapulu olduğu halde, onlar bu toprakları dalevere ve hile ile ele geçirmişlerdir. Ağalar kadastro memurlarını doyurmak suretiyle göstermelik bir toprak dağıtımını bile bugüne kadar ertelemişlerdir. Toprakları gasbederek ellerinde bulunduran ağalar şunlardır: Halil Ağa, Hüseyin Ağa (DP eski Erzincan milletvekili), Lütfi Şahin (CHP Erzincan milletvekili)... Bu ağaların Erzincan, Tunceli ve Bingöl'de 360 köyleri vardır.

Toprak ağaları köylünün toprak ve özgürlük mücadelesini bastırmak için çevredeki sivil ve resmi faşist milislerle işbirliği yapmaktadırlar. Köy, bugün jandarmanın ve sivil faşist çetelerin ablukası altında bulunmaktadır.

Pırnaşel köylüleri, toprakların gerçek sahibi oldukları halde elli yıldan bu yana topraklar üzerinde ortakçılık yapmaktadırlar. Pırnaşel'in yoksul Kürt köylüleri on yıldan bu yana ağalara karşı mücadele etmektedirler. Bugün de bu mücadele sürmektedir. Köyde kimse ağalara bir tas su bile vermemektedir.

Pırnaşel köylüleri ağa topraklarına el koymaya ve bu toprakları kendileri ekip-biçmeye kararlıdırlar.

Pırnaşel yoksul köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesi er geç başarıya ulaşacaktır.

Halkın Kurtuluşu Mecitözü'nde bir pancar üreticisi ile konuştu

H.K.- Kaç dönüm pancar ektiniz?

Köylü- 10 dönüm.

H.K.- Kredi alırken ne gibi güçlüklerle karşılaşıyorsunuz?

Köylü- Kredi vermek için erken sökümü şart koşuyorlar. İkincisi de dönüme göre kredi veriyorlar. Dönüm başına 300 lira kredi veriyorlar. Bu da bir işimize yaramıyor elbette. Ayrıca vermeleri gereken avansı zamanında vermiyorlar. Verdiklerinde de zamanı geçmiş oluyor.

H.K.- Erken sökümün ne gibi zararları vardır?

Köylü- Erken söküm, üreticinin zararınadır. Erken söküm yaptırmakla, biz üreticileri üç kat daha sömürmüş olmaktadırlar.

H.K.- Kooperatifin üreticiye ne gibi yararları oluyor?

Köylü- Bugünkü kooperatifin üreticiye hiç bir yararı yoktur. Kooperatif ağalarının bizim çıkarlarımızı korumması bir yana, devletle el ele bizleri sömürmektedirler. Bizler yönetiminde kendimizin olduğu üreticiler birliklerinde örgütlenmeliyiz.

H.K.- Bugün için ne gibi talepleriniz vardır?

Köylü- Bölgeye bir kantar konmasını talep etmekteyiz. Dönüm başına 150 kilo gübre verilmelidir. Taban fiyatlarını biz üreticiler tespit etmeliyiz ve bugünkü koşullarda şeker pancarı taban fiyatları en az 200 kuruş olmalıdır.

Yurtsever Devrimci Gençlik pancar üreticileriyle el ele

Amasya yurtsever devrimci gençliği, pancar üreticisi köylülükle birleşmiş, köylülüğün sorunlarına sahip çıkmıştır.

Amasya YDGD'de geçtiğimiz ayın sonlarında şeker pancarı üretimi ile ilgili olarak bir seminer düzenlenmiştir.

Ayrıca Amasya YDGD tiyatro oyuncuları, pancar üretimiyle ilgili bir pandomim, pancarcılar konulu bir tiyatro oyunu hazırlamışlar ve Tencilli, Çaykışla, İkizyaka ve Meşeli Çiftliği Köylerine giderek gösteriler yapmışlardır.

Amasya YDGD'nin çalışmaları köylerde geniş bir ilgi ile karşılanmıştır.

...lar . . . Kitaplar . . . Kit

Ramiz Alia

DEVRİM-ÇÖZÜLMEK İÇİN ELE ALINMIŞ BİR SORUN

Ramiz Alia
DEVRİM-ÇÖZÜLMEK İÇİN ELE ALINMIŞ BİR SORUN

Halkın Kurtuluşu Yayınları arasında geçtiğimiz hafta içinde çıkan "DEVRİM-ÇÖZÜLMEK İÇİN ELE ALINMIŞ BİR SORUN" adlı kitap, AEP Merkez Komitesi Sekreteri ve Siyasi Büro Üyesi Ramiz Alia yoldaşın AEP MK Marksist-Leninist Bilimler Enstitüsü'nün 'Günümüzde Dünya Gelişmesinin Sorunları' hakkında bilimsel oturuma sunduğu raporun tam metnidir.

Ramiz Alia yoldaş, Bilimsel Oturuma sunduğu raporunda 'Leninizmin asıl özünü, yani devrim teorisini', dünyayı değiştirmek için devrimin gerekliliğini, devrimin yolunu açıklamakta ve Leninizmden tümüyle vazgeçen, sonuçta onun devrim teorisine de açık ve gizli saldırılarda bulunan revizyonist ve reformcu çizgileri de eleştirmektedir:

"Bugün tıpkı geçmişte de olduğu gibi, bir yanda Marksist-Leninistlerle öte yanda burjuva ideologları ve çeşitli oportünistler arasındaki mücadele şu kilit sorun çevresinde odaklaşmaktadır: Toplumun dönüşümü için devrim zorunlu mudur, değil midir; devrim için ve onun zaferi için koşullar var mıdır, yok mudur; devrimci şiddetin kullanılması zorunlu mudur, yoksa dönüşüm reformist parlamenter yollarla gerçekleştirilebilir mi?"

Ramiz Alia yoldaş, 'Üç Dünyacı' revizyonistlerin AEP ve onun önderleri hakkında "emperyalistler arasındaki çelişki ve mücadeleyi reddediyor" iftiralarına da cevap vermekte ama bu mücadelenin bir yanında saf tutmayı devrimci bir taktik olarak öne süren sınıf işbirlikçisi revizyonistlerin tersine "emperyalistler arasındaki derinleşen kavga ve çatışmalar"dan devrimin zaferi için yararlanmanın gereğini belirtmektedir.

Bilindiği gibi ülkemizde Aydınlık revizyonistleri ve bu çeteye yakın bir geçmişte iltica eden eski Halkın Yolu şefleri, Arnavutluk Emek Partisi'nin ve onun önderlerinin devrimin aşamalarını, çeşitli yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde ulusal ve demokratik devrimin gerekliliğini sözde reddettikleri hakkında da sistemli bir propaganda yürütmüşlerdi. "Devrim-Çözülmek İçin Ele Alınmış Bir Sorun" adlı kitap bu iftiralara da gerekli cevabı vermektedir:

"Dünyanın birçok ülkesi, özellikle Afrika, Asya ve Latin Amerika'da demokratik, anti-emperyalist ulusal kurtuluş devrimi ile karşı karşıyadır, ki bu devrimin çeşitli ülkelerde kendine özgü özellikleri vardır. Bu ülkelerde feodal ilişkiler sistemine karşı, gerici rejimlere karşı mücadelenin görevleri, bağımsızlık ve demokratik toplumsal ilerleme için mücadelenin görevleri öylesine önemli bir yer işgal etmektedir ki bu demokratik, anti-emperyalist devrim aşamasını kaçınılmaz kılmaktadır." (aç. R.A.)

Yukardaki bu sözler kendilerine Arnavutluk Emek Partisi'ni ve onun ideolojik hattını kalkan etmeye çalışan revizyonist-Troçkist kırması görüşlerin sahibi olan hizipçi şeflere de yeterli bir cevaptır. Onlar hiçbir zaman bu görüşleri açıktan savunmaya cesaret edememişler ama devrimin aşamalarını, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde devrimimizin geçirmek zorunda olduğu ulusal ve demokratik nitelikteki aşamayı gözlerden saklamak, hatta onu inkar etmek için alttan alta çabalamışlardı. Ramiz Alia yoldaşın kitabı, demokratik devrim sürecinde devrimci proletaryanın sosyalist görevlerine de dikkati çekmekte ve demokratik görevler ve devrimin bu aşaması ile sosyalist görevleri 'Çin seddi' ile ayıran revizyonistleri de mahkum etmektedir.

Ramiz Alia yoldaş, Bilimsel Oturuma sunduğu raporunda devrimci durum, devrimde subjektif etkenin rolü ve devrimin objektif koşullarını da incelemekte ve bu kavramları red deden anarşist ve 'solcu' akımları da eleştirmektedir:

"Marksist-Leninist devrimci durum anlayışının 'solcu' olarak maskelenmiş her türden oportünistlerin, anarşistlerin görüşleriyle ortak hiçbir yanı yoktur. Onlar iradeciliğin mevzilerinden yola çıkarak, objektif etkenlerin rolünü ihmal etmekte ve silaha sarılmaya hazır bir avuç insan bulunabilmesi koşuluyla devrimin herhangi bir anda başlamasının mümkün olduğunu iddia etmektedirler. Yalnızca geçmişin değil, fakat günümüzün tecrübesi de açıkça göstermektedir ki, anarşistlerin eylemleri çoğu zaman gizli polis kurmaylarına, faşistlere, sağın güçlerine dek uzanabiliyor ki diktatörlük rejimlerinin kurulmasını haklı göstermek için, devrimci güçleri sömürü düzenine belirleyici darbeyi vurmaya hazır hale gelmeden kanla boğmak için, bu eylemlerden provokasyon olarak yararlanmakta onların çıkarları vardır." (abç)

"Devrim-Çözülmek İçin Ele Alınmış Bir Sorun" adlı kitapta devrimi zaferi için Marksist-Leninist partinin önder rolünün gerekliliği de yeniden vurgulanmaktadır. Beş kıtada çığ gibi büyüyen devrimci partilerin ve doğmakta olan yeni Marksist-Leninist güçlerin arasındaki derin enternasyonalist bağın temelleri de açıklanmaktadır.

Uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde her türden revizyonist görüşün etkinlik sağlama faaliyetlerine, Marksizm-Leninizmi iğdiş etme çabalarına karşılık proletaryanın devrimci ideolojisinin saflığını koruma mücadelesinin bir parçası olan Arnavutluk'taki Bilimsel Oturumun her bir belgesi dikkatle incelenmelidir. Sovyet, Euro-komünist, Yugoslav ve Çinli yeni revizyonistlerin, öte yandan Troçkist ve anarşizan akımların uluslararası işçi sınıfı hareketi ve komünist akım içinde yaratmaya çalıştıkları karışıklık ancak bıkmadan Marksizm-Leninizmi, onun öğretilerini savunmak ve geliştirmekle engellenebilir. Devrimci kasırganın bütün ülkeleri sardığı her dönemde emperyalist burjuvazi ve her türden gericilik boş durmuyor. O her araca ve yönteme başvurarak devrimin zaferini engellemek istemektedir. Emperyalizm ve burjuvazinin uzantıları olan çeşitli revizyonist akımlar, burjuvazinin bu amacına hizmet etmektedirler. Ama bütün dünyada Marksizmi savunacak ve onu geliştirecek güçler vardır ve daima da olacaktır. Burjuvazi, işçi sınıfını ortadan kaldıramayacağına göre onun devrimci ideolojisi de yaşayacaktır.

İ.Gökhan Edge'yi ölümünün 2.yılında anıyoruz

"Bayrağımızın kızılında senin kanın da var"

"GİTTİĞİN HER YERDE
BU İŞKENCELERDEN SÖZ ET
BU CEHENNEMDE YAŞAYAN
KARDEŞİNDEN
ÖTEKİ KARDEŞİNE İLET
ÖYLECE"

İ.Gökhan Edge, bundan iki yıl önce 1976 yılının Kasım ayı sonlarında, günlerce süren işkenceden sonra Diyarbakır'ın MİT işkencehanelerinde işkenceci katiller tarafından öldürüldü.

Gökhan Edge, işkenceyle katledildiğinde henüz 23 yaşında genç bir devrimciydi. İzmir'de bir lise öğrencisiyken devrimci mücadeleye atılmıştı. 1971 yılında Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. 12 Mart faşizminin karanlığında gençlik mücadelesinin içindeydi. 1973'te gençliğin demokratik örgütünün yaratılması çalışmalarının en önündeydi. 1975 yılında proleter devrimci saflara katıldı. Aynı günlerde okulundan ayrılarak Adana'da Mantex Ağaç Sanayi Fabrikasında işçi olarak çalıştı. Burada Ağaç Sanayi İşçileri Sendikasını kurdu. Fabrikada en zor şartlarda başlatılan direnişe öncülük etti. Siyasi polis ve patronların sürekli baskısı altında mücadele etti. İşten atıldı. Makina Mühendisleri Odasında çalışmaya başladı.

Gökhan, devrimci mücadelenin gerektirdiği her işi büyük bir istekle yapan, her türlü zorluğa katlanan bir devrimciydi. Gençlik mücadelesinin önünde yürürken de, fabrikada, grev çadırında çalışırken de sessiz, fedakar, ve mütevazi nitelikleriyle tanındı.

İŞKENCEYE VE ZULME KARŞI ONURLU DİRENİŞ

Gökhan Edge yoldaş, 1976 Kasım ayı ortalarında Diyarbakır'da siyasi polis tarafından "THKO üyesi olduğu" gerekçesiyle tutuklandı. Hemen MİT'in 12 Mart günlerinden ünü bütün ülkeye yayılmış olan işkencehanelerine götürüldü. İşkenceciler onun ağzından başka devrimcileri suçlamak için tek bir kelime almak için hemen en ağır, en hayasızca işkencelere başladılar. Ama o, büyük acılar altında bile çelikten yapılmış bir uzlaşmazlık örneği olarak yükseldi.

Gökhan, polis karşısında, zalim işkenceciler karşısında devrimci kararlılığın, fedakarlığın, bolşevik uzlaşmazlığın, arkadaşlarına ve devrime bağlılığın ülkemiz tarihinde en yüce örneklerinden birini verdi. İşkenceciler, günlerce uğraştılar. Ama o üstünde çıkan kimlikteki isminden başka hiçbir bilgiyi vermedi onlara. Faşist işkencecilerin en aşağılık sorgulama metodlarının karşısında O'nun tavrı sınıf düşmanları karşısında devrimci onurunu sonuna kadar korunması oldu. Gökhan, işkence masasındaki mücadeleyi sınıf kavgasının dolaysız bir devamı olarak kavradı, buna göre davrandı. Sınıfının düşmanlarıyla işte bunun için uzlaşmadı. Onların işlerini kolaylaştıracak tek bir sözü bile ağzından kaçırmadı. Canını verdi ama kendi devrimci onurunu, devrimin onurunu işkencecilerin ayakları altına düşürmedi.

Daha sonra doktor raporlarına, gözle görülen ağır işkence izlerine rağmen katiller Gökhan'ın "THKO üyesi olduğu ve örgütünün sırlarını vermemek için intihar ettiğini" söylediler. Gökhan'ın işkencecilere tek bir kelime dahi söylemediği doğruydu. Katillerin günlerce uğraşıp imzalatamadıkları düzmece ifade de bunun açık bir örneği idi. Ama onun intihar ettiği yalanı yenilen işkencecilerin yenilgilerinin üzerine geçirdikleri kılıf oldu. Evet intihar sözü yalandı; çünkü Gökhan bir devrimciydi. O, geleceğe umudu, komünizmi temsil ediyordu. O, sömürü ve zulme karşı haklı bir savaşın neferiydi. O, geleceğin sahibi proletaryanın ideolojisiyle donanmıştı. Oysa intihar, her geçen gün çöken, çöktükçe kokuşan sömürücü sınıfların karakteridir. İntihar, eninde sonunda yıkılacak olan sınıfların taşıdığı umutsuzluğun kaçınılmaz sonudur. Hiçbir geleceği olmayanların başvurduğu yoldur.

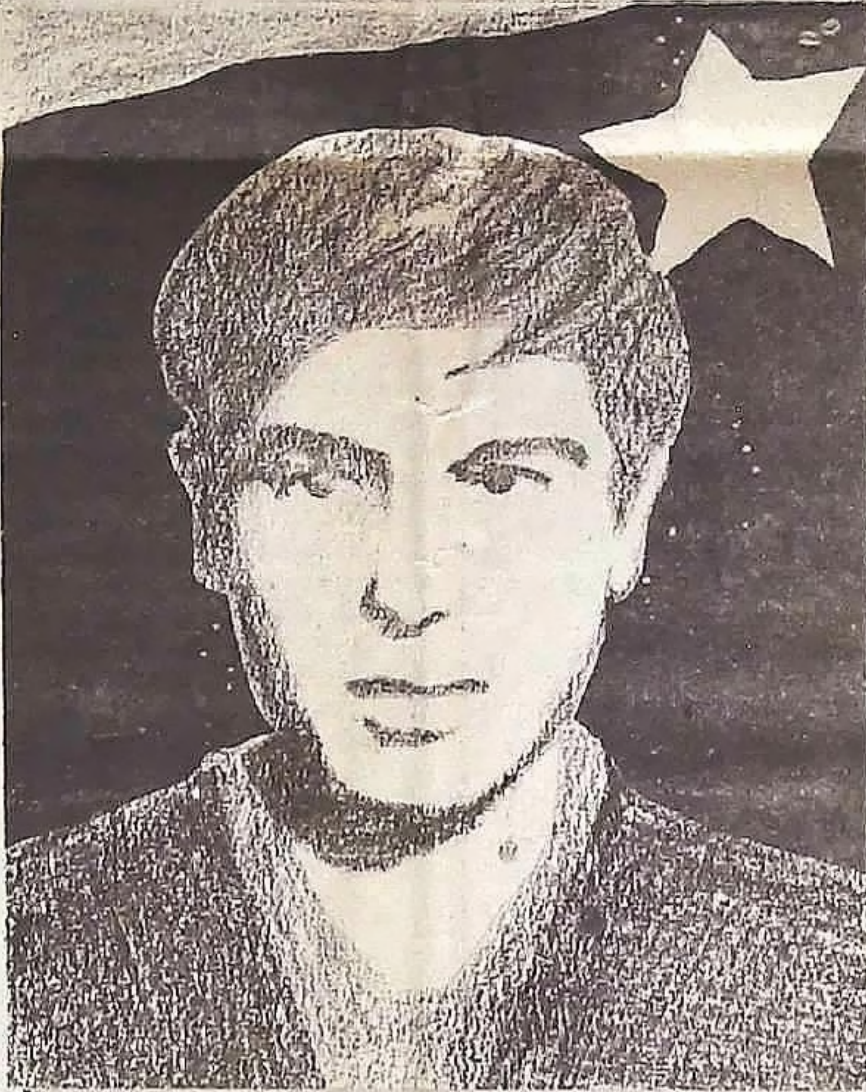
Evet katiller, işkence masasında yenemediklerí Gökhan'ı öldürdüler. Onu öldürerek yenebileceklerini zannettiler. Ama sömürgenler, zalimler, onların aşağılık maşaları bir kez daha yanıldılar. Her şeyden önce o kendisini bütün benliği ile adadığı halkın, arkadaşlarının, dostlarının kalplerine, onun gerçekten hakettiği yere halkının ve devrimcilerin anısına ve mücadelesine gömüldü.

Onun ölüm haberi bütün ülke çapında faşizme, işkenceye ve siyasi cinayetlere karşı mücadele çağrısı oldu. Onbinlerce insan, işkencenin, sömürünün, faşizmin üstüne üstüne ellerinde Gökhan'ın binlerce resmi ile yürüdü. Halkın, binlerce, onbinlerce halkın, elindeki resimleri sanki işkencecilere onun hâlâ mücadeleye devam ettiğini gösteriyordu. Onun eller üzerindeki binlerce resmi yüzlerle, binlerle Gökhan'ı temsil ediyordu.

Onun ölümünün yeni bir mücadele çığlığı olduğu, faşizme, işkenceye karşı yüründüğü mitinglerin birinde, Ocak 1977'de İstanbul'da bir işçi şöyle haykırıyordu: "Bayrağımızın kızıl renginde senin döktüğün kan da olacak". Evet, bu haykırıştan yalnızca iki yıl sonra "BAYRAĞIMIZIN KIZIL RENGİNDE SENİN DÖKTÜĞÜN KAN DA VAR".

Gökhan yoldaşın Diyarbakır zindanlarından gelen ölüm haberi, daha güçlü mücadelelerin çağrısı oldu. 10'u aşkın şehirdeki mitinglerde onbinlerce insan faşizmin karanlığına, işkenceye ve siyasi cinayetlere karşı yürüdü. Faşist çetelerin, MİT'in tertip ve cinayetlerine yeniden hız verdiği bir dönemin eşiğinde bu mücadele bütün halkın faşizme karşı uyanıklığını artırdı.

"Onun onurlu adı
Şimdi ölümsüz bir bayrak
Kızıl-kızıl, Dalga-dalga.."

İşkenceciler her zaman zayıf, devrim ise her zaman güçlüdür

"ÇELLAT UYANDI YATAĞINDA BİR GECE,
'TANRIM' DEDİ 'BU NE ZOR BİLMECE'
ÖLDÜKÇE ÇOĞALIYOR ADAMLAR
BEN TÜKENMEKTEYİM ÖLDÜRDÜKÇE".

Tarih boyunca işkence, çökmekte olan sınıfların yıkılışlarını geciktirmek için başvurdukları kirli bir silah oldu. Bu, köleci toplumda da, feodal toplumda da kapitalist toplumda da böyleydi. Ama her toplumun egemen sınıfı kendine karşı yükselen, geleceği ve ilerlemeyi temsil eden mücadeleleri ne kan, ne işkence, ne de baskı ve terörle durdurabildi. Köle sahiplerinin çarmıhları, feodalizmin engizisyonunun işkence odaları, onların yıkılışını engelleyemedi.

Bütün insanlığa, "eşitlik, kardeşlik ve özgürlük" vaat eden burjuvazi, "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi"ni yayınlayan burjuvazi, bu beyannamede "hiç kimseye işkence yapılamaz" diye yazan burjuvazi ise insanlık tarihinin hiçbir döneminde görmediği işkence yöntemlerini geliştirdi. Yıkılışını engellemek için o da bu alçakça silaha yapıştı. Ama her baskı ve katliam, her işkence ve zulüm ezilen sınıfların nefretini biledi, onları eğitti, burjuvaziye karşı da başkaldırıyı doğurdu, onların çöküşünü hızlandırdı.

Bugün ülkemizde halk düşmanları, emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları da devrime, devrimin güçlerine, devrim neferlerine karşı olmadık baskıya, teröre ve işkenceye başvuruyorlar. Böylece devrimi ezmeye, yok etmeye çalışıyorlar. Oysa eninde sonunda yok olacak olan onlardır. Çünkü, onlar tarihi olarak yıkılmaya mahkum, köhnemiş bir düzenin savunucusudurlar.

Devrim, onun neferleri ve işçi sınıfıyla bütün halk, sömürüsüz, aydınlık bir dünya için, gelecek için mücadele ediyorlar. Onların bu mücadelesi tarihin akışına tamamen uygundur. Ve işte bu yüzden onlar güçlüdürler. İşkence masalarında, sokak ortalarında, darağaçlarında can verenlere rağmen Türkiye devriminin bugün, dünden çok daha güçlü olması bunun kanıtı değil midir?

İşkencede devrimci tavır, işçi sınıfı ve halkın mücadelesinin haklılığına ve onların davasının yenilmezliğine olan inancın üzerinde yükselir. Bu inanç, bilimsel bir temele, tarihi materyalist görüşe dayanır. İşte bu yüzden işkencede ser verip sır vermemek devrimin haklı davasına olan inancın ve bağlılığın bir ifadesidir. İşkence altındaki devrimci bilir ki, onun orada sürdürdüğü mücadele tek tek bütün yoldaşlarının, partisinin ülkenin her yerinde sürdürdükleri mücadelenin, ezilenlerin bütün dünyada sürdürdükleri mücadelenin bir parçasıdır. Her yerde, her an durmadan süren sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. İşkence altındaki devrimci bilir ki, kendi öldürülse de, onun savaştığı yüce dava, Marksizm-Leninizmin bayrağı her geçen gün daha fazla yerde dalgalanacaktır.

Gerçek bir devrimci işkence masasında tek başına dururken, başında en zalim işkenceciler, kan emiciler varken de güçlüdür. Çünkü o, orada bütün sınıfın, yoldaşlarının, partisinin yanında olduğunu bilir. Onlarla birlikte direnir.

GENÇLİK

Halk gençliği saflarında demokrasi

"Bir devrimci genç başka bir devrimci genci öldürdü", "Elazığ'da birkaç Devrimci Yol'cu Ali Rıza Kosar adında bir devrimci genci vurdu", "İstanbul'da Kurtuluşçular bir Dev-Genç taraftarını öldürdü", "Adana, Çorum, Kars vb. yerlerde Dev-Genç'liler çeşitli siyasi görüşlerden gençleri vurdu" Bunlar son bir yılın hatta son birkaç ayın gazete sutünlarına kadar yansıyan olaylarıdır. Şimdiden böyle ölümle biten çatışmaların sayısı onlara varmıştır. Günlük basına yansımayan çoğu ağır şekilde yaralamayla biten olaylar ise herhalde yüzlerle sayılabilir.

Ne yazık ki bu olaylarda ölen ve öldüren, yaralayan ve yaralanan da kendine devrimci demektedir. Gerçekte bazı olaylarda araya sızmış başıbozukların, provokatörlerin dışında olayların içindeki gençlerin çoğu devrim ateşini içlerinde duymakta, halkın sömürü ve zulme karşı mücadelesinde birer nefer olmak istemektedir.

Peki bütün bu olaylar nasıl meydana gelmekte, devrimciler nasıl olup da birbirlerini öldürmektedirler? Olayların temelinde grupların, grupçukların, hatta artık nitelikleri devrimci bir grup olmaktan çok, küçük başıbozuk bir çetesine dönüşmüş tekkelerin varlığı yatmaktadır. Ama sorunu bu noktaya kadar getiren başkalarının düşüncelerine karşı aşırı bir tahammülsüzlük gösteren, kendinden başka halkın hiçbir kesimine demokrasi tanımak istemeyen sözde devrimci tiplerin ortaya çıkmış olmasıdır. Her grup kendi çöplüğünde horoz kesilmektedir. Özellikle devrimci gençliğin başına ağa kesilmiş bazı tipler, her biri devrim ateşi ile yanan, yüreğinde halkın düşmanları ile savaşma isteği taşıyan gençleri birbirlerinin üstüne saldırtmaktadırlar.

Bu tür her olaydan sonra arkadaşları ölen veya yaralanan gruplar şiddetle olayı o an için yaratmış olan gruba saldırmakta, binbir türlü suçlamada bulunmakta, hatta çoğu kez intikam çığlıkları ortalığı kaplamaktadır. Diğer gruplar ise haklıyı ve haksızı ayırmak için bu tek tek olayları incelemeye, o tek olay içindeki hataları eczacı terazisine vurmaya çalışmaktadırlar. Oysa sorun bu ayrı ayrı olaylarda kimin daha suçlu kimin az suçlu olduğunun tespitinin çok ötesindedir. Genel bir perspektif sorunudur. Olayların her biri incelendiğinde ortak nedenin düşüncelere karşı tahammülsüzlük ve başkalarına demokrasi tanımama eğilimi olduğu anlaşılacaktır. İşte ölümle biten olayların kökeninde böyle bir ideolojik sorun yatmaktadır.

Üstelik sözkonusu olaylar içinde kendisine saldırı yöneltilen grup, ortalığı kasıp kavurmakta, ama kendi grubu böyle bir saldırının nedeni olduğunda veya başkalarının diğer gruplardan insanlara yönelttiği bir saldırı ortaya çıktığında umursamaz bir tavır takınmakta, olayı kınama zahmetine bile girmemektedir. Bu tutum bile diğer halk güçlerine karşı duyulan sorumsuzluğun ve genel olarak halka değer vermemenin bir örneği değil midir?

Proleter devrimci hareket üç yıl önce gençlik ve halk güçleri içinde demokrasi sorununa dikkati çektiğinde ve bunun pratikte bir yansıması olarak ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesini savunduğunda şimdi bu olayların sorumlularının hemen hepsi bu öneriyi tartışmak bile istememiş, şiddetle karşı çıkmıştır. Oysa halka demokrasi tanıyıp tanımama da bir ideolojik sorundur. Bütün gençliği onun düşmanlarına karşı birleştirmek gibi bir amaçla hareket edenler elbette bütün halk

Devamı sf 7'de

Denizli-Buldan

Buldan'da TÜM-DER'in düzenlediği gece "propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesi" temelinde gençlik güçlerinin eylem birliği açısından ileri bir adım oldu. Geceden önce Devrimci Yol taraftarlarının bu ilkenin uygulanamayacağını, bizim "anti-Sovyetik" sloganlar atamayacağımızı söylediler. Bu anti-demokratik ambargoya karşı arkadaşları ikna etmek için mücadele ettik. Demokrasi güçlerinin ancak demokrasi temelinde birleşebileceğini, halk saflarında herkese özgürce konuşma hakkı tanınması gereğini belirttik. Bu haklı taleplerimiz sonucunda demokratik bir zemin yaratıldı ve gece de güçlü bir eylem oldu.

BULDAN'DAN
PROLETER DEVRİMCİ
GENÇLER

Eskişehir

Eskişehir'de yurtların boşaltılmasıyla birlikte faşist milisler Kızıltoprak semtinde satın aldıkları apartmanı yurt yapmaya ve buradan saldırılarını sürdürmeye kalkıştılar. Halk, faşistlerin mahalleye yerleşmemesi için mücadele kararı aldı. Ayrıca Eskişehir YDGD ve Dev-Genç'in demokrasi temelinde gerçekleşen eylem birliği bu mücadeleyi daha da güçlendirdi. Halk ve gençlik, saldırganları defetmekte kararlıdır.

ESKİŞEHİR'DEN
DEVRİMCİ GENÇLER

Hepsi de defolup gidecek

Baş.ta.sa.1'de

16 Kasım Perşembe günü Boğazın Karadeniz kesiminden giren Rus gemileri 40 yıldan beri ilk kez Boğazların öteki ucundan çıkmadan Dolmabahçe önlerinde demir attılar. Üstelik Rus savaş gemileri, Selimiye'den atılan 21 pare top atışıyla da karşılandı.

Dünyanın en zalim iki emperyalist süper devletinden birinin savaş gemileriydi bunlar. Üstelik onlar Boğazımızın, sevgili yurdumuzun güzelliklerini seyretmek için gelmediler buraya. Yurdumuzu bir de askeri boyunduruk altına almak için, Boğazları ve yurdumuzu çevreleyen denizleri denetimlerine geçirmek, hatta daha da ileri gidip kendilerini sıcak denizlere ulaştıracak üslere sahip olmak için geldiler.

Dzerjinski ve Rezhitelniy adlı gemilerin Dolmabahçe önlerinde demirlemeleri Ecevit'in göstermek istediği gibi basit bir olay değildir. Gerçekte bu Rus Yeni Çarlarına teslimiyetin, onların baskıları önünde boyun eğişin yeni bir ifadesidir. Ecevit, Demirellerin on yıl önce açtığı yolda hızla ilerlemektedir. Rus sosyal-emperyalistlerinin bellibaşlı sanayi dallarımıza yönelen emperyalist yatırımları, devletten devlete sömürücü kredilerle sürmüş, ülkemizi enerji alanında büyük ölçüde Rus sosyal-emperyalizminin denetimine sokacak anlaşmalar bunların peşinden gelmiştir. Bu yıl başında iktidara geçen Ecevit hükümeti ise Demirel'in açtığı yoldan ekonomik ilişkilerini pekiştirmenin üstüne Rusya ile olan kölelik bağlarını siyasi bir anlaşmayla perçinlemiştir. Sovyet Genelkurmay Başkanı Ogarkov ve son olarak iki Rus savaş gemisinin yurdumuza gelmeleri artık ekonomik ve siyasi bağları, askeri ilişkiler düzeyine yükseltmektedir. Yurdumuzun Boğazına bu yeni askeri ilmiği atan Yeni Çarların yardımcısı bu kez de Ecevit'tir. Tıpkı "Siyasi Belge"yi imzalayanın sosyal-emperyalist sömürüyü artıran yeni ekonomik anlaşmalara evet diyenin, enerji şalterimizi Rus ye[illegible]nin ve hatta kültürümüzü bir de sosyal-emperyalist etkiler altına sokan anlaşma ve uygulamaları pekiştirenin o olduğu gibi.

Ecevit, son siyasi manevralarıyla artık "tel cambazına benzemiştir. Rus gemilerinin Dolmabahçe'de demirlediği sıralarda, başında Amerikan emperyalizminin olduğu saldırgan NATO'nun Genel Sekreteri Joseph Luns'la kadeh tokuşturmaktadır. Ecevit ve hükümeti, her davranışıyla kötü bir kumarbaz gibidir. Amerika'yı tehdit etmek için Rusya'ya, Rusya'yı tehdit etmek için Amerika'ya veremeyeceği hiçbir şeyi olmadığını açıkça söylemektedir. Bunun adı Ev nun adı Ecevit'in sözlüğünde "onurlu dış politikadır". Oysa gerçekte bunun adı "kumarbaz politikası"ndan başka bir şey olamaz. Hem de kumar masasına sürülen Ecevit'in özel çek defterindeki veya çantasındaki paracıkları değildir. Bunlar ülkemizin, halkımızın ulusal çıkarlarıdır: Alınterimizdir, ulusal onurumuzdur, yeraltı-yerüstü zenginliklerimizdir, denizlerimiz, limanlarımız yani her şeyimizdir. Ecevit işte bunlarla kumar masasına oturmakta, bunları bir Amerika'nın, bir Rusya'nın veya bugün olduğu gibi ikisinin birden önüne sürmektedir.

Demirellerin de Ecevitlerin de hesap etmedikleri Türkiye halkıdır. O halk ki dünyada ilk kez ulusal kurtuluş savaşının ateşini yaktı. Bugün Rus savaş gemilerinin demirlediği yerde duran İngiliz, Fransız emperyalizminin savaş gemilerini bu halk 1920'lerde aynı yerden kovaladı. Daha on yıl önce bu sulara demirlemiş olan Amerikan 6. Filosu arkasına bakamadan gitti. Bağımsızlığımızı ve özgürlüğümüzü savunmak gerektiğinde ölümüne mücadele eden bir halkız biz!

Rus savaş gemileri de geldikleri gibi gidecekIerdir. Hepsi; Amerikası da, Rusyası da, Almanyası da üsleriyle, NATO'suyla, IMF'siyle, dolar ve rubleleriyle defolup gidecekIerdir. Türkiye halkı onlara sömürdükleri alınterimizi, zenginliklerimizi, ayaklar altına almak istedikleri onurumuzu, çiğnedikleri topraklarımızı zehir edecektir. Evet onlar mutlaka geldikleri gibi gidecekler, defolup gidecekler.

Rus Savaş

Baş.ta.sa.1'de

lamlamak için düzenledikleri yürüyüş gibi Rus savaş gemilerini selamlamaya hizmet ediyordu ve bu amaçla düzenlenmişti. Bu miting ve yürüyüşe birçok revizyonist grup da katıldı.

Sosyal-faşist TSİP'in Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz ise iki Rus savaş gemisinin Dolmabahçe'de [illegible] ra karşı yükselen protestolar karşısında bir demeç vererek Rusya'ya bağlılığını gösterdi. Ahmet Kaçmaz, verdiği demeçte iki Rus savaş gemisinin gelmesini "barış ve dostluk ziyareti" olarak değerlendirdikten ve bu "ziyaretin" "dünya ve bölge barışına hizmet ettiğini" söyledikten sonra şöyle dedi: "Barış düşmanı çevrelerin kışkırtmalarına kapılmış girişimleri çirkin kampanya hangi kisve altında olursa olsun gerçekte ABD'nin ve NATO'nun çıkarlarına hizmet etmektedir."

AYDINLIK/TİKP

İki Rus savaş gemisinin İstanbul Boğazına demirlemesini Aydınlık-TİKP revizyonistleri [illegible] demeç üstüne demeç verdiler; gazetelerinde en sert başlıkları kullandılar. Bu "ziyareti" protesto etmek için miting yapacaklarını açıkladılar. Aynı dönemde Türkiye'yi "ziyaret" etmekte olan NATO Genel Sekreterinden ise olumlu bir dille bahsettiler. Onların Rus savaş gemilerinin İstanbul Boğazında demirlemesine karşı çıkmaları, işçi sınıfı ve ezilen emekçi halk kitleleri [illegible]

Aydınlık-TİKP revizyonistleri bununla da yetinmeyerek, Rus savaş gemilerinin gelmesi üzerine 17 Kasım günü Karaköy'de HALKIN KURTULUŞU imzalı afişleri yırttılar. Aynı gün iki devrimci arkadaş Üsküdar'da sivil faşist milisler tarafından katledildi.

Böylece iki Rus savaş gemisinin Türkiye limanlarına yaptığı "ziyaret" "Üç Dünyacı" revizyonistlerle bazı faşist klikler arasında çok yönlü bir "güçbirliği" ve "eylem birliği" yarattı.

HERGÜN/SON HAVADİS

Faşist İSP'nin Hergün ve tipteki yayın organları iki Rus savaş gemisinin Boğazda demirlemesini "Komünist Rusya" edebiyatı ile karşı çıkarken, NATO Genel Sekreterinin gelişi karşısında selama durdular.

AP'nin resmi yayın organı Son Havadis gazetesi de aynı gerekçe ile Rus savaş gemilerinin "ziyaret"ne karşı çıkıldı ve Son Havadis gazetesinin bu tavrı, Aydınlık gazetesi tarafından övgüye layık görüldü.

TERCÜMAN

AP ve MHP paralelinde yayın yapan Tercüman gazetesi, iki Rus savaş gemisinin "ziyareti" ile ilgili haberleri yorumsuz bir şekilde verirken, aynı gazetenin Genel Yayın Müdürü Güneri Cıvaoğlu, "Rapor" sütununda yazdığı yazıda bu "geziyi" "turistik bir gezi" olarak nitelendirdi. Ve "çelişki"nin giderilmesi için hükümetin 6. Filo'yu da İstanbul'a davet etmesini istedi. Güneri Cıvaoğlu, 18 Kasım tarihli Tercüman gazetesine yazdığı yazının sonunu şöyle bitirmektedir.

"Uyarıcı bir görüntü. Ne var ki aynı uygarlığın, savunma müttefikimiz ABD için de sergilenmesi gerekir. 22 savunma tesisini paylaştığımız, savunma sistemlerimizi değiştirdiğimiz, aynı dünya görüşünü, hürriyetçi demokrasi felsefesini paylaştığımız ABD 6. Filosundan bir gemi yıllardır İstanbul Limanına uğramamaktadır, bir tek ABD deniz askeri karaya ayak basmamaktadır.

Bu üzücü, hatta ayıp bir çelişkidir.

"Hükümetin öyle bir ayıbı mutlaka temizlemesi, çelişkili görüntüyü gidermesi kesin zorunluluktur"

İşte tam bir işbirlikçi kafası. Bu politika tam da Demirel'in ve Türkeş'in politikası...

HÜRRİYET

Hürriyet gazetesinin başyazarı Oktay Ekşi de 17 Kasım tarihli gazetenin ilgili sütununda "Boğazdaki Ziyaretçi" başlığı altında iki Rus savaş gemisinin Dolmabahçe önündeki demirlemesini "nezaket ziyareti" olarak değerlendirdi ve bu "ziyaretten" tedirginlik duyanlara "gülmek gerektiğini" söyledi. Oktay Ekşi yazısının sonunda şöyle demektedir:

"Sovyetler Birliği gemilerinin İstanbul'a yaptıkları ziyaretin ne ulusal çıkarlarımızla, ne de dış politikamızla çatışan bir yanı vardır. (...) Bu ziyaretler dış politikamızın 'batı ile müttefik, doğu ile dost" olma ilkesine uygundur."

Cumhuriyet, Milliyet ve Günaydın gazeteleri ise "ziyareti" yorumsuz olarak verdiler.

Sosyalist Sovyetler ve

Baş.ta.sa.1'de

seyredebilmelidir.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin alevleri arasında çelikleşmiş ezilen uluslar ve dünya proletaryası Rus savaş gemilerinin 'barış, dostluk ve sosyalizm' taşımadığını çok iyi bilmektedir. Rus savaş gemilerinin mendireğinde çekili olan 'sosyalizm' bayrağı sahtedir ve yeni Rus çarları, Lenin ve Stalin'in yükselttiği sosyalizm bayrağını çoktan yere atmışlardır. Bugün sosyalizm maskesinin altında kapitalizmin kara bayrağı asılıdır. Dünün sosyalist Sovyetler Birliği'nin yerini bugün dünya hegemonyası için Amerikan emperyalistleri ile rekabet eden, dünya halklarının ve ezilen ulusların bağımsızlığının ve özgürlüğünün en büyük düşmanlarından biri olan sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği almıştır. Bugün sosyal-emperyalist savaş gemileri 'barış, dostluk ve sosyalizm' değil, ölüm kusan silahlar, bombalar taşımaktadır. Bu silahlarla ezilen halkların emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı verdikleri ulusal kurtuluş savaşları kan ve ateşle bastırılmaya çalışılmaktadır. Bugün Rus savaş gemilerinin taşıdığı ölüm kusan silahları Etyopya faşist-feodallerinin elinde Eritre yurtsever halkının üzerine çevrilmiştir.

Rus savaş gemileri ve onların taşıdığı ölüm kusan silahlar, ezilen halkları ve ulusları Amerikan emperyalistlerinden değil, yerli gericileri, faşist rejimleri ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin alevlerinden korumanın bir aracıdır ve sosyal-emperyalistler dünya üzerindeki ekonomik yayılmalarını bu yollarla güçlendirmeye çalışmaktadırlar.

Dün boğazlardan geçerek Etyopya faşistlerine silah taşıyan bu savaş gemileri, bugün aynı boğazın sularına rahatlıkla demir atmaktadır. Ve sosyal-emperyalizmin borazancıbaşları sosyal-faşistler, bu savaş gemilerinin bordrasında asılı bayrağı Türkiye halkına sosyalizmin simgesi olarak yutturmaya çalışmaktadırlar.

Türkiye halkı sosyalizmin ne demek olduğunu, Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'nin dış politikasının ve boğazlar politikasının ne olduğunu çok iyi bilmektedir.

Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Boğazlar politikası açık ve netti. Ve en açık ifadesini de Lenin'in sözlerinde bulmaktadır: "Programımız, Boğazların barış zamanında olsun, savaş zamanında olsun bütün savaş gemilerine kapatılmasını içermektedir."

Sosyalist Sovyetler Birliği'nin uyguladığı politika da bu olmuştur. Brejnev revizyonistlerinin uyguladığı politika da tam tersidir...Bu politikanın sosyalizmle bir ilişkisi olabilir mi?

Bütün emperyalistler ve gericiler İran halkının karsısında

İran'da faşist Şah rejimine karşı mücadele sürüyor. Son günlerde halk kitleleri, gösteriler boyunca, faşist devlet cihazının ordusuyla çarpıştılar. [illegible]'ta binlerce emekçi, valilik binasını ve [illegible]vini yaktı. Tahran yakınlarındaki Sungur'da ordu kuvvetleri, binlerce göstericiye ateş açtı. Çok emekçi öldürüldü ve yaralandı. Başkent Tahran'da sıkıyönetime rağmen, eli kanlı Şah rejimini protesto gösterileri durmak bilmiyor.

İran'da askeri hükümet, halkın büyüyen mücadelesi karşısında kuruldu. Şah'ın sözde demokratikleşme oyunları, kitlelerin direnişini yatıştıramadı. Büyüyen mücadele dalgası, faşistler arasındaki çatışmaları iyice su yüzüne çıkardı. Askeri faşist hükümet bazı eski bakanları, eski Savak başkanını tutukladı. Askeri faşist hükümetin saldırıları kitle katliamları, bütün muhaliflerin tutuklanması ile sürüyor.

Kitle mücadelesinin büyümesi karşısında bütün emperyalistler Şah'ı desteklerini bir daha açıkça belirttiler. Amerikan emperyalizminin başkanı Carter verdiği son demeçte şunları söylüyor: "İran'da monarşiyi alaşağı etmek isteyen alçaklar, hedeflerine ulaşamayacaklardır. İran, ABD'nin dostu ve sadık bir müttefikidir." Bu sözler, Şah'ın eski basın danışmanlarından birisi tarafından doğrulanmaktadır: "Eğer Şah devrilirse CIA müdahale edecektir. Amerika'da eğitilmiş bulunan İran'lı subaylar darbeye hazırdır." Diğer yandan İngiliz Başbakanından, Alman Başbakanına kadar bütün batılı emperyalist tekellerin temsilcileri Şah rejimine desteklerini açıkça bildirdiler. İsrail siyonizmi, Suudi Arabistan, Ürdün gericiliği gibi halk düşmanı rejimler de İran Şahı'na sonuna kadar destek olacaklarını defalarca belirtmişlerdir.

Sovyet sosyal-emperyalizmi ise faşist Şah rejimiyle iyi ilişkilerini sürdürüyor. Sovyetler Birliği, İran doğal gazının bütününü satın alıyor. Son birkaç yıl içinde Brejnev revizyonistleri, Şah ile birçok kültürel ve ekonomik anlaşma imzaladılar. Amerikan tekellerinin başkanı Carter, demecinde Sovyet revizyonistlerinin kendisinden farklı olmadıklarını belirtti. Carter şöyle diyor: "İran'da son kışkırtma ve tedhiş olaylarında Sovyetler Birliği'nin parmağı yoktur". İran halkına düşmanlıkta, iki emperyalist süper devletin özde birbirlerinden farkı yok!

HEPSİNİN ORTAKLIĞI: DEVRİME DÜŞMANLIK

İran halkının direnişi karşısında gericilik cephesinin aldığı bu son tutumlar neyi gösteriyor? Amerikan emperyalizmi başta olmak üzere bütün batılı emperyalistleri, Brejnev revizyonistlerini, İsrail siyonizmini, Arap gericiliğini ve Çin revizyonistlerini bir safta birleştiren nedir? "Şah devrilirse müdahale ederiz" diyen Amerikan emperyalizmi ile "Şah kaya gibi dimdik ayaktadır" diyen Çin revizyonistlerini birleştiren, İran halkına karşı düşmanlık değil midir? Bütün emperyalistler ve gericiler, İran'da devrime karşı bugün fiilen birleşmiş değiller midir?

Bu karşı-devrimci cephenin ateşli savunucuları arasında Çin revizyonist önderliği de var. Çin revizyonistleri, "Üç Dünya Teorisi" ile yola koyulup, bugün tamı tamına İran halkının karşısında yer aldılar. 1977 yılının son aylarında, İran Şahı'nı "ulusal bağımsızlığın savunucusu, ulusal ekonomiyi kuran sarsılmaz önder" diye batılı haber ajanslarında kim reklam etti: Çin Başbakan Yardımcısı Deng Siao-ping. Hua Guo-feng'in İran'a düzenlediği gezi basit bir nezaket gezisi miydi? O günlerde İran'da oluk gibi halk kanı akıyordu. Hua Guo-feng, Şah'ın kanlı ellerini sıkarken, karşı-devrimci yolda İran emekçilerinin ölülerini çiğneyerek yürüdüğünü çok iyi biliyordu. Çin revizyonist önderliği "esas akım devrimdir" tezinin bugün geçerli olmadığından yola koyuldu. Tek başına baş düşman ilan ettiği Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı sözde savaşı önlemek için birleşik cephe önerdi. İşte İran'da bugün onların önerdiği birleşik cephe kurulmuştur: "Üçüncü Dünya"(Çin dahil, İsrail, Ürdün, Suudi Arabistan vb.) "İkinci Dünya) (Alman, İngiliz vb. emperyalistleri ve "Birinci Dünya"nın yarısı: Amerikan emperyalizmi. Faşist Şah rejiminin payandası işte bu karşı-devrimci cephedir.

AYDINLIK REVİZYONİSTLERİNİN DEMAGOJİSİ:

"Üç Dünyacı"lığın borazanı Aydınlık revizyonizmi ise ikili oynamaya çalışıyor. Faşist Şah rejimini "ulusal bağımsızlıkçı" ilan et. Bu eli kanlı rejimin efendisi Amerikan emperyalizmini "halkların dostu" ilan et. Ondan sonra kalk, İran halkının mücadelesini destekler görünmeye çalış. Eğer dünyada ve İran'da esas akım devrim değilse, faşist Şah rejimine karşı bu kabadayı çıkışlar niye? Eğer günümüz dünyasında ve İran'da sorun, "ulusal bağımsızlığı korumak ve savaşa hazırlık" ise niçin "ulusal bağımsızlıkçı" Şah'a bu sözde karşı çıkışlar? Aydınlık revizyonistleri, yüzbinlerin direnişi karşısında yalan-dolan, kıvırtmaca ile "Üç Dünyacı" Çin önderliğinin faşist Şah'a sağladığı desteği unutturabilirler mi? Aydınlık revizyonistlerinin sahteliği, sosyal-emperyalistlerin uşaklarının yürüttüğü sahte muhalefetten farklı mı? Onlar ve İran'daki "Üç Dünyacı"lar da, halk direnişini sözde savunarak mücadeleyi kendi karşı-devrimci emellerine çevirmek amacını güdüyorlar. Nitekim Aydınlık revizyonistlerinin İranlı "Üç Dünyacı"larla İstanbul'da düzenlediği toplantının afişlerinde "İran halklarının düşmanı iki süper devlet"yazılıydı. Ama, eli kanlı faşist Şah rejimi hakkında bir tek kelime yoktu. Bu toplantıda yapılan konuşmalar, sonuçta Deng Siao-ping'in söylediklerini tekrarlamaktan başka şey değildi: "Bugün devrim uzaktır. Brejnev revizyonistleri baş düşmandır. Amerikan emperyalizminin uşağı Şah'ı (her şeye rağmen) desteklemek gerekmez mi?" Devrimden, halkın mücadelesinden el çekmenin varacağı yer, işte budur. Dünyada zulüm ve işkence sembolü olan bir faşist rejimin desteklenmesidir.

Faşist zulüm, emperyalist ve gerici saldırılar İran halkının kesin zaferini engelleyemeyecektir. İran halkı, proletarya partisinin önderliğinde faşist Şah rejimini devirecek, devrim ve sosyalizm yolunda hızla ilerleyecektir.

Halkın Kurtuluşu

Baş.ta.sa.4'de

gönderdiği müfettişler veya bilirkişiler istedikleri zaman, istediği sendikayı yetkili kılabiliyor ve böylece işçilerin iradesini yok edebiliyor. Bunun adı aslında işçi iradesi değil, patronların ve sendika ağalarının iradesidir.

İşçi sınıfının kendi sendikasını özgürce seçebilmesi için en uygun yol REFERANDUM'dur.

İşçi sınıfımız zaman zaman referandumu söke söke almıştır. Fakat burjuva-feodal devlet, bu hakkı işçi sınıfına kullandırmamaya çalışmaktadır. CHP reformistleri, işçi sınıfının bu hakkını gasbederek, "İrade Beyanı"nı referandum yerine geçirmeye çalışmaktadırlar.

Biz Devrimci Demir-İş Sendikası olarak, tüm işçileri referandumun yasallaşması için mücadeleye çağırıyoruz.

ÇOĞUNLUĞUN OYUNA SUNULMAYAN TOPLU İŞ SÖZLEŞMELERİ İPTAL EDİLMELİDİR

H.K:- Bugün işkolunuzda toplusözleşmeler konusunda ne düşünüyorsunuz?

Cevap- İşkolumuzda imzalanan toplu iş sözleşmeleri CHP reformist hükümeti ve Türk-İş'in faşist sendika ağalarının istediği doğrultuda imzalanmıştır. Metal işkolunda Çelik-İş'in, -Otomobil-İş'in, Maden-İş'in ve Devrimci Maden-İş'in başına çöreklenmiş her türden sendika ağaları işçi sınıfını, metal işçilerini burjuvaziye satmışlardır.

Faşist Çelik-İş yöneticileri, "hükümete teslim olmayacağız" diye İsdemir'de, Karabük'te bildiri dağıttılar. Greve gideceğiz diye nara attılar ve sonunda "Toplumsal Anlaşma"yı seve seve kabul ettiler. Metal işkolunda bulunan gerici sendikalar "Toplumsal Anlaşma" ilkelerini beğenip desteklediler. Faşist sendikacılar"Toplumsal Anlaşma"yı Karabük'te kabul ederek imzaladılar. Reformist ve revizyonist sendikacılar hükümeti destekleme cephesinde yerlerini alarak "Toplumsal Anlaşma" hükümlerini desteklediler ve uyguladılar.

Devrimci Demir-İş olarak,"Toplumsal Anlaşma"yı tanımayacağız. Bu anlaşma, yıllardır verilen bir mücadeleyle kazanılmış tüm haklarımızı elimizden almaktadır. Bu anlaşma, sendika ağalığının ömrünü uzatan, egemen sınıflara daha fazla uşaklık etmelerini kolaylaştıran bir anlaşmadır.

Metal işçileri, imzalanan veya imzalanmaya çalışılan "Toplumsal Anlaşma" sınırları içindeki toplu iş sözleşmelerini tanımamalıdır. Çoğunluğun oyuna sunulmayan toplu iş sözleşmeleri iptal edilmelidir. Sendika ağalarının kapalı kapılar arkasında imzaladıkları toplu iş sözleşmeleri reddedilmelidir.

Biz işçiler kendi taleplerimizi kendimiz tespit etmeli, bu taleplerimizi patronlara kabul ettirmek için direnmeliyiz. İmzalanan toplu iş sözleşmeleri tabanın oyu alınmadan uygulamaya konmamalıdır.

Tarım işçileri

Baş.ta.sa.5'de

ma başka bir işimiz olmadığı için, böyle karın tokluğuna çalışmak zorunda kalıyoruz.

Hastalandığımızda hastane parasını ağadan alıyoruz. Ağa da ücretlerimizi hesaplarken aldığımız bu parayı kesiyor, ücretlerimizi ondan sonra veriyor. İçme suyumuzu kanaldan almak zorundayız. Çünkü başka bir yakın yer de içecek su yoktur. Ağa da içme suyu sağlamak için tanker getirmiyor.

Sendika ve sigorta hakkından yararlanamıyoruz. Biz tarım işçileri için Tarım İş Yasası çıkarılmasını istiyoruz. Bizler Ecevit'e umut bağlamıştık. Ama o da ağalara hizmet etmektedir.

ADIYAMAN'DAN BİR TARIM İŞÇİSİ:

Elçi bizleri toplayıp bir kamyona doldurarak buraya getirdi.

Ne kadar ücret alacağımızı bildirmediler. Ağanın vicdanına kalmış bir mesele.

Sabahtan akşama kadar çalışıyoruz. Yani sabah saat 5'te işbaşı yapıyoruz, akşam saat 6'ya kadar çalışıyoruz. Sabahtan akşama kadar 35-40 kilo pamuk topluyoruz, karşılığında da çok az para alıyoruz.

İçme suyunu kanaldan almak zorundayız. Hastalandığımız zaman yol ve hastane parasını ağadan alıyoruz, ama ağa ücretimizi toplu olarak öderken bu parayı kesiyor.

Sendika ve sigorta hakkından yararlanamıyoruz.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SIYASI GAZETE:

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: OSMAN TAŞ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2, ÇEMBERLİTAŞ-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: YILLIK 250 TL, 6 AYLIK 125 TL, YURT DIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ÇEPTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL *

H.Yolu

Baş.ta.sa.3'de

saflarına geçmek için hangi devrimci olumlu üç-beş gerekçeyi yan yana getirebilir?

* * *

Yükselen parti bayrağı ülkemizin bütün proleter devrimcilerinin altında toplanacakları tek yerdir. Devrim, proletaryanın yüce çıkarları için mücadele eden devrimcilerin bugün ayrı ayrı yerlerde durmalarının hiçbir gereği yoktur. Halkın Yolu tabanı küçük burjuva ayrılıkçı şefleri reddettiler. Onların uzantılarını ve yeni grupçu, anti-parti şefleri de reddedecekleri günler çok uzak değildir. D.Halkın Yolu tekkesi bütün diğer tekkeler gibi yıkılmalıdır. Çünkü yıkılmazsa bir devrimcinin deyişi ile yine "Aydınlık bataklığına köprü olacaktır."

Aydınların

Baş.ta.sa.8'de

nin gerçeklerinden faydalanarak, bunların işaret ettiği doğruları kavramak ve silkinip doğrulmak zamanı gelip geçmektedir.

Gericilik zayıf, işçilerin ve halkın gücü ise kuvvetlidir. Ve bu güç, sorunu halkın menfaatine ve elbette bu düzenin sınırları dışında, "enkaza" bir tekme indirerek ve kendi yapısını yükselterek çözecektir.

Yurtsever, ilerici, demokrat aydınların yeri, halkın, işçilerin, köylülerin safıdır. CHP reformizminin ve uygulamalarının desteklenmesi değil; emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin, demokrasi mücadelesinin safıdır.

Aydınlar, demokratlar, yurtseverler, ilericiler için halka hizmet, halkın çıkarlarını savunmak ancak böyle mümkündür.

Yıllardır savundukları ideallerine uygun davranış da budur.

Marksist Leninist

Baş.ta.sa.2'de

mesi için geniş tecrübelere sahiptir. Bu deneyler, sosyalizmi inşa etmek için çabalarla dolu yılların mücadelesiyle daha da zenginleşmiştir. Bu dönem boyunca, başında Enver Hoca yoldaş bulunan AEP etrafında halkın birliği şimdiye kadar görülmedik biçimde gelişti ve zenginleşti. Yüce komünizm ülküsü adına olan bu birlik, ülkemizi düşmanlara karşı yılmaz hale getirmektedir.

10 yıl önce ve

Baş.ta.sa.1'de.

silahlarla saldırarak Duran Erduran'ı ve Turgut Aytaç'ı öldüren onlardır. Ankara'da Amerikan Haberler Merkezi'nin önünde nöbet bekleyen onlardır.

Bugün sahte TKP'nin militanlığını yapan revizyonistler ve TİP'li revizyonistler ise, 10 yıl önce, Amerikan emperyalizmine ve 6.Filo'ya, sözde karşı çıkarlarken, eylemde, pratikte ona karşı yönelmiş kitle eylemlerini bastırmaya, engellemeye, mücadelenin önüne barikat kurmaya çalıştılar. Amerikan emperyalizmine karşı ve onun militarist güçlerine karşı uzlaştılar.

CHP reformistlerinin ise 6.Filo'nun karasularımızda seyretmesine ve limanlarımıza demir atmasına hiçbir itirazları olmadı.

Bugün ise Rus savaş gemilerinin Dolmabahçe önlerinde demir atmasıyla rollerde bir değişiklik oldu. Dün Amerikan emperyalizmine ve 6.Filo'ya karşı mücadelenin önüne barikat kuranlar, bugün sosyal-emperyalistlerin savaş gemilerini çiçeklerle karşılıyor, Rus askerlerine ve savaş gemilerine yol göstericilik yapıyorlar. Dün bütün faşistler ve gericiler 6.Filo'yu kıble yaparak namaz kılıyorlardı, bugün sosyal-emperyalizmin siyasi işbirlikçileri sosyal-faşistler, Sovyet savaş gemilerini selamlamak için gösteri düzenliyorlar. AP'lisinden MHP'lisine kadar bütün faşistler ise Rus savaş gemilerinin İstanbul Boğazına demir atmasına sözde karşı çıkıyor, bunun için demeç üstüne demeç veriyorlar. Ama emperyalizme sosyal-emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı direnen devrimcileri, yurtseverleri, demokratları kurşunlayanlar gene onlardır. Çünkü faşistler, Amerikan emperyalistlerinin bekçi köpekliğini yaparken, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı da uzlaşıcıdırlar. CHP reformistleri de iki süper devlete karşı uzlaşıcı bir politika gütmektedir.

6.Filo'yu da, Rus savaş gemilerini de 'davet eden' faşistlerin, reformistlerin ve revizyonistlerin çıkarlarını savundukları aynı egemen sınıflardır.

10 yıl önceki anti-emperyalist mücadelenin mirasçısı proleter devrimciler ise bugün Rus savaş gemilerine, sosyal-emperyalizme karşı yürütülen mücadelenin gene en önündedir. Çünkü demokrasi mücadelesinin en tutarlı önderleri olan proleter devrimciler, aynı zamanda anti-emperyalist mücadelenin de en kararlı savaşçılarıdır.

Demokrasi mücadelesinin önüne barikatlar kurmaya, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi çeşitli yollarla ve yöntemlerle bastırmaya çalışanların, Amerikan ve Rus askerlerine çiçek atmalarından daha doğal bir şey olabilir mi?

Halk gençliği

Baş.ta.sa.6'da

gençliğine söz hakkı tanınması ve demokrasi taraftarıdır. Ama böyle bir sorun üzerinde pek kafa yormayanlar için gençlik içinde demokrasi ilkelerini savunmak yalnızca bir lükstür. Üstelik bunun gençlik ağalarının tahtlarını sarsmak gibi bir tehlikesi de vardır. Ama dün proletarya hareketinin gençlik ve halk saflarında demokrasi uygulanması için yaptığı somut öneriyi ve ilkeleri ellerinin tersiyle itenler bugün acı olayların sonuçlarını görerek utangaç bir biçimde bu ilkeleri kabul eder gözükmektedirler. Oysa ortada utanılacak birşey yoktur. Sorun şudur: Halk gençliğinin tüm kesimlerine söz hakkı tanıyacak mısınız, herkese demokrasi uygulayacak mısınız?

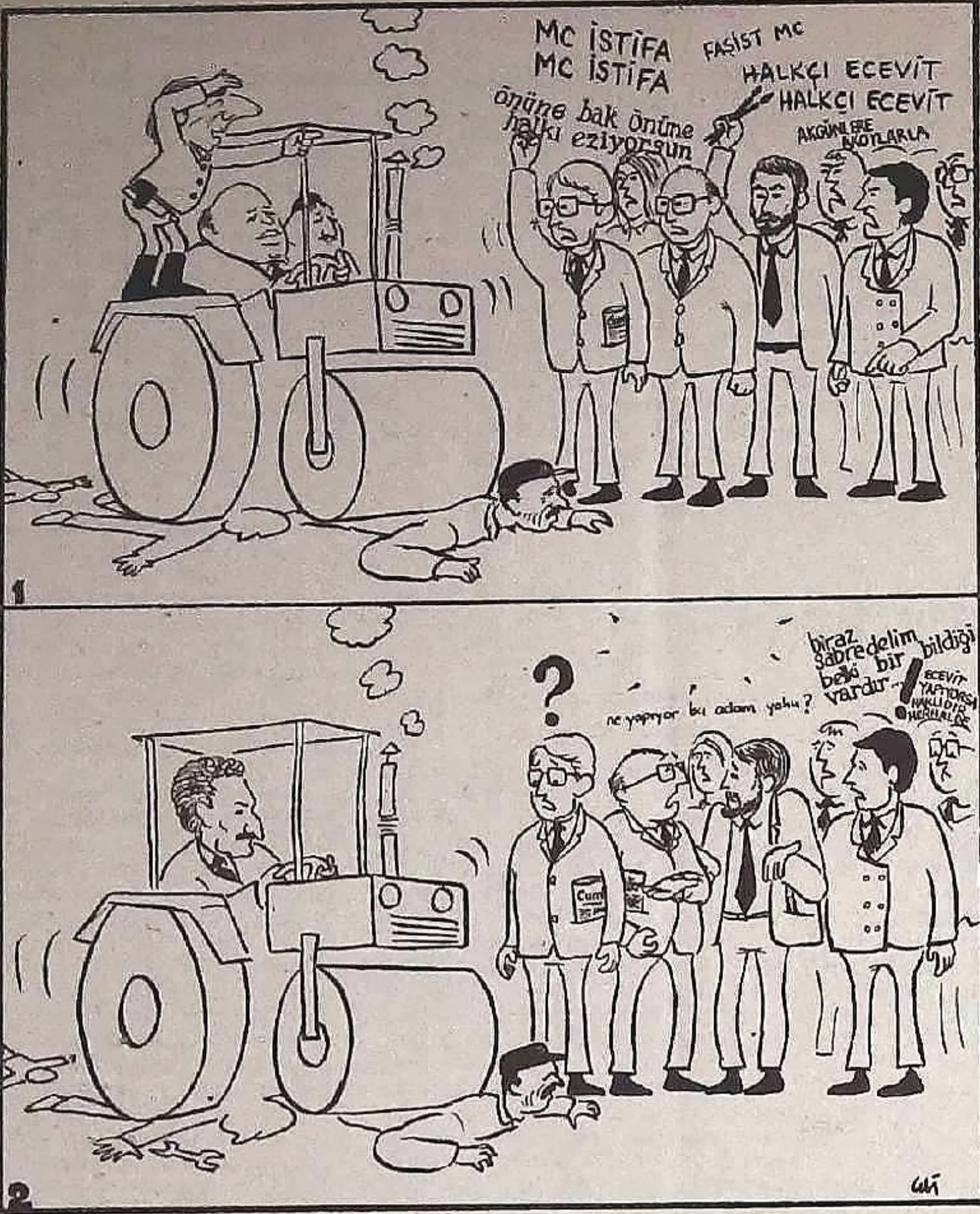
Halk gençliğinin saflarında demokratik ilkelerin ayaklar altına alınması ölüm olayları kadar üzücü başka sonuçlar da vermektedir. Bunların en önemlisi gençlik güçlerinin birliğinin engellenmesidir. Bu da elbette ki gençliğin mücadelesini zayıflatmakta, onların ortak düşmanlarına karşı, devrimci eylemlerinin gücünü azaltmaktadır. Yukarda belirttiğimiz başkalarına söz hakkı ve demokrasi tanımayan gruplar ve onların çoğu gençlik ağası olan şefleri, arasıra gençlik güçlerinin birliğinin büyük taraftarı pozlarında ortaya çıkmakta bazı eylemlere diğer devrimci gençlik gruplarını da davet etmekte ama bu davetin hemen ardından Abdülhamit'in sansürcübaşısı gibi o gençlik örgütünün nasıl bir konuşma yapacağını, hangi sloganları atabileceğini tayin etmeye kalkmaktadır.

Evet gençliğin saflarında en geniş bir demokratik ortam acilen sağlanmalıdır. Bizzat demokrasinin kendisi şu grupçukların, gençlik ağalarının ortadan kalkmasına hizmet edecektir. Zaten bunun farkında olan ağalar, tabanlarının ideolojik etkilenmelerden ve doğruyu bulmalarından öcü gibi korktukları için demokratik ortamın sağlanmasını da engellemeye çalışmaktadırlar.

Yukarda belirttiğimiz başıbozukların, provokatörlerin, polisin, gençlik güçlerinin arasına sızmasının bellibaşlı nedenlerinden biri de demokrasinin saflarda sağlanamamış olması ve bunun yerine gençlik ağaları tarafından düşmanlıkların körüklenmiş olmasıdır. İşte serserisi de, provokatörü de, polisi de bu ortam içinde çalışma, tertipleri yaratma ve sözkonusu ölümlerden bazılarını gerçekleştirme imkanı bulmaktadır.

Halk gençliğinin saflarında acı olaylara son vermenin de, gençliğin birliğini sağlamanın yolu da bütün halk gençliğine demokrasi tanınmasından geçmektedir.

NOT: Bu konudaki bazı yanlış görüşleri ve İGD, TİKP çetelerinin işledikleri cinayetlerin temellerini kavrayamayan görüşleri başka bir yazımızda eleştireceğiz

Aydınların yeri, işçilerin, emekçi halkın, demokrasi mücadelesinin saflarıdır

Doğruları bulamamış, halkın çıkarlarının bilincine yeterince varamamış olan birçok demokrat, ilerici, yurtsever aydın, bugün "CHP mi? MC mi?" sahte ikilemi ve "CHP giderse MC gelir" kısır döngüsü içinde sıkışıp kalmaktadır.

Bu kişilerin hepsi de faşizme ve emperyalizme karşı olan kişilerdir. Ancak bu sahte "çıkmaz", onları düşüncelerine, yıllardır savundukları ideallerine, emekçi halkın çıkarlarını savunma isteklerine taban tabana zıt davranışlar içine sokmaktadır.

Durup daha yakından bakmak gerek. Bu, yılların bilinçlerde yerleştirdiği, bu düzenin sınırları içinde kalma, bu sınırlar içinde bir "çözüm" arama düşüncesinden başka bir şey değildir.

Dikkat edin! Bu düşünce tarzı emperyalistler, yerli gerici egemen sınıflar, onların sözcüleri ve yayın organları tarafından, gerici günlük burjuva basın, radyo, televizyon tarafından her gün her saat körüklenmekte, sinsi sinsi yerleştirilmektedir.

Onlar bu düzenin, onların düzenlerinin temellerine yönelen faaliyet ve mücadeleleri bir tarafa, düşünce filizlerinin bile amansız düşmanlarıdırlar. Ve bir yandan bunları acımasızca, kanla, terörle bastırmaya, yok etmeye çalışırlarken, diğer yandan insanları -düzenin bu yöndeki araçlarının en büyük çoğunluğu kendi ellerinde ve hizmetlerinde olduğundan- bu düzenin sınırları için de düşünmeye zorlar, alıştırırlar. Öyle ki birçok insan, hatta kendine "aydın" diyen birçok kişi bunu farketmez bile.

CHP HÜKÜMETİ, SAHTE GÜLERYÜZLÜLÜĞÜ DIŞINDA, YALANCI DEMOKRASİ HAVARİLİĞİ DIŞINDA MC DÖNEMİNDEN FARKLI NE YAPTI? CHP HÜKÜMETİ EMPERYALİSTLER KARŞISINDA, EGEMEN SINIFLAR KARŞISINDA EMEKÇİ HALKIN, İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN HANGİ ÇIKARLARINI SAVUNUYOR? EKONOMİK VE SİYASİ PLANDA BU SORULARIN NAMUSLU VE DÜRÜST CEVABI KOSKOCAMAN BİR HİÇTİR.

Ancak ne korkunçtur ki, işte yılların ağırladığı bu düşünce tarzı bugün birçok aydını, ilericiyi, yurtseveri, demokratı en başta kendi düşünce ve ideallerine karşı suç işlemeye, ekonomik ve siyasi alandaki baskı tedbirlerini ses çıkarmadan desteklemeye, emperyalistlerin, IMF kanalıyla iletttikleri isteklerinin adım adım hayata geçirilmesine karşı sessiz kalmaya, ülkemizin emperyalizme daha bağımlı ve halk için daha karanlık bir zindan haline getirilmesi yönündeki uygulamalara ses çıkarmamaya götürmektedir. Faşist diktatörlüğün devamına yardımcı olmaya götürmektedir.

Bunlar "aman durun, CHP gitsin de MC mi gelsin" teranesini tekrar ederek objektif olarak, demokrasi mücadelesini, işçilerin ve emekçi halkın ekonomik ve siyasi hakları için mücadelelerini sabote etmekte, emperyalistlere, hakim sınıflara, faşist diktatörlüğe vandaş durumuna düşmektedirler.

CHP, MC'den farklı ne yaptı?

Durun ve düşünün! CHP hükümeti, sahte güleryüzlülüğü dışında, yalancı demokrasi havariliği dışında MC döneminden farklı ne yaptı? CHP hükümeti, emperyalistler karşısında, hakim sınıflar karşısında emekçi halkın, işçilerin, köylülerin hangi çıkarlarını savunuyor?

Ekonomik ve siyasi planda bu soruların namuslu ve dürüst bir cevabı koskocaman bir hiç'tir. En çok bilinen, çarpıcı birkaç örneği yeniden verelim: IMF reçetelerinin uygulanması açısından fark nedir? Sadece CHP hükümeti bu işe MC'den daha da şevkli sarılmıştır. İşte fiyat artışları. İşte "Toplumsal Anlaşma" ihaneti. İşte diğer uygulamalar. MC'nin sıkıyönetim çığlıklarının yerini "sivil sıkıyönetim", ordunun, jandarmanın daha geniş bir şekilde kullanılması almıştır. "DGM veya İhtisas Mahkemeleri" daha yumuşak görünüşlü "özel mahkemelere" çevrilmeye çalışılmaktadır vb. vb...

Demagojik "anarşi" edebiyatı bütün hızıyla sürüp gitmekte ve bununla atbaşı giden baskı tedbirleri uygulanmakta, yenilerinin ya sa önerileri hazırlanmaktadır.

MHP'li faşistlerin yakalanmakta olduğunu ileri süreceksiniz? Ama unutmayın ki faşist diktatörlük bütünüyle ayaktadır. MHP, Ülkü Ocakları, Kontr-gerilla ayaktadır. CHP hükümetinin bunlar karşısında tavrı da koskocaman bir hiç'tir.

Ülkemize daha yakından bir bakın. Dün karşısında ayağa kalktığımız, mücadele ettiğimiz şeyleri düşünün. Gazetelerde yayınlanan fotoğraflara bir bakın, evden çıkınca etrafınıza bir dikkat edin! Ülkemizin dış görünüşüyle bile, askeri faşist diktatörlüğün uygulandığı herhangi bir Latin Amerika ülkesinden farkı var mı? Bir İran'dan farkı var mı? Elbette henüz gösterilere ateş açıp toplu halde insanlar öldürülmüyor. Bu iş henüz tek tek yapılıyor.

İşte köşebaşlarında elde silah mavi bereliler. İşte vapur giriş çıkışlarında elde silah, yaka bağır açık sivil polisler. İşte sokaklarda devriye gezen askeri araçlar. İşte üniversitelerde, öğretim kurumlarında polisler. İşte miting ve yürüyüşleri saran jandarma, polis, ordu birlikleri...

Dikkat edin! Bütün bunlar faşizme ve emperyalizme karşı değil "Anarşi"ye karşıdır. Ve biliriz ki "Anarşi" emperyalistlerin ve hakim sınıfların halk mücadelesi, kendi düzenlerine yönelik mücadele için kullandıkları en beylik lügattır. Ne zaman sıkışsalar onlar bu söze sarılırlar.

YARIN CHP HÜKÜMETİ, REFORMİSTLER, ARTIK EMPERYALİSTLERİN VE EGEMEN SINIFLARIN ÇIKARLARI AÇISINDAN YETERSİZ HALE GELİNCE; ÖRNEĞİN BİR ASKERİ DARBE, FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN ASKERİ-FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE ÇEVRİLMESİ SONUCU, YENİLER KULLANACAKLARI BÜTÜN ARAÇLARIN HEMEN HEPSİNİ HAZIR BULACAKLARDIR. ONLARIN YAPACAKLARI TEK ŞEY KALACAKTIR: SAHTE, GÜLERYÜZLÜ REFORMİST MASKEYİ SIYIRMAK VE KANLI DİŞLERİNİ DAHA AÇIKTAN GÖSTERMEK.

Yarın CHP hükümeti, reformistler, artık emperyalistler ve hakim sınıfların çıkarları açısından yetersiz hale gelince; örneğin bir askeri darbe, faşist diktatörlüğün askeri-faşist diktatörlüğe çevrilmesi sonucu, yeniden kullanacakları bütün araçların hemen hemen hepsini hazır bulacaklardır. Onların yapacakları tek şey kalacaktır: Sahte, güleryüzlü reformist maskeyi sıyırmak ve kanlı dişlerini daha açıktan göstermek.

Reformist CHP hükümeti bile bu gerçeği gizleyememekte ve bu tedbirlerin, çıkarılan kanunların -sanki bugün halkın iyiliği için kullanılıyormuş gibi- ileride "kötüye" kullanılmayacağını vaaz ettiği, göz boyamaya çalışmaktadır.

Bütün bunların dışında "MC'nin bıraktığı enkazı kaldırmak, düzeltmek". Peki ama biz bu enkazın yüklerini çekmeye mecbur muyuz? Vurursun beline, bütünüyle yıkılır gider. [illegible]

Halktan mı yanasınız, egemen sınıflardan mı?

Durun ve düşünün! Emperyalistlerden ve hakim sınıflardan mı yoksa işçilerden, köylülerden, Türkiye halkından mı yanasınız? Peki o halde sizi emperyalistlerin ve hakim sınıfların "reçete"lerini canla başla uygulayan CHP hükümetinden yana olmaya iten nedir?

Peki o halde sizi demokrasinin ve halkın düşmanı baskı tedbirlerinden, özgürlükleri kısıtlayan, sendikal grev hakkının gaspından, dernekler, kitle örgütlerinin baskı altına alınmasından yana olmaya iten nedir?

Faşizme karşı mücadele adı altında AP, MSP, CGP, MHP ve diğer partilerle birlikte "baskı tedbirlerinin" hazırlanmasına, yasallaştırılmasına, uygulanmasına razı mısınız?

Özgürlüklerin, demokrasinin, insanlığın, halkın en büyük düşmanı faşizme karşı mücadele; özgürlükleri kısıtlayarak, halkın demokratik hak ve özgürlüklerine el atarak yapılabilir mi?

O halde sizleri "anarşiye karşı mücadele" adı altında ileri sürülen bu tedbirleri çarnaçar kabul etmeye, hatta desteklemeye iten nedir?

Siz patronlardan mı yoksa işçilerden mi yanasınız? O halde sizi burjuvaların kârları ve düzenlerinin devamı için işçilerden "fedakârlık" isteyen ve bunu uygulamaya koyan, sendikal alanda faşist korporasyondan bir farkı olmayan "Toplumsal Anlaşma"yı desteklemeye, bunun karşısında sessiz kalmaya iten nedir?

Bu düzenin dışında da çözüm var

Durun ve düşünün! Rus sosyal-emperyalizminin ajanı T"K"P'den mi, TSİP, TİP vb. revizyonistlerden mi yoksa işçilerden köylülerden, halktan mı yanasınız?

Peki o halde sizi bu demokrasi ve halk düşmanı güçlerle aynı paralelde hareket etmeye zorlayan nedir?

"Aman hiç olmazsa ehven-i şerri seçelim. CHP giderse yine MC gelir." Hayır hiç de böyle değil!

Birincisi, bu işin ehven-i şerri olmaz. Hamam aynı kaldıktan sonra tellaklar bizler için hiçbir şeyi değiştirmez.

Buhran emperyalistlerin ve hakim sınıfların yararına mı; yoksa işçilerin, köylülerin, emekçi halkın yararına mı çözümlenecek. İşte mesele budur.

Bu düzen onların düzenidir. Ve bu düzen içindeki her "sözde" çözüm onların doğrultusunda olacaktır. Bu insan iradesinden bağımsız bir kanundur. Tıpkı emperyalistlere olan borçları ödemek için emperyalistlerden kredi alınarak sadece borçları artırması ve bağımlılığı pekiştirmesi sonucunu vermesi gibi.

Reformistler bu düzenin savunucusudur. CHP hükümeti de bu düzenin bir unsurudur. CHP hükümeti, reformizm faşist diktatörlüğün koltuk değneğidir bugün.

YURTSEVER, İLERİCİ, DEMOKRAT AYDINLARIN YERİ, HALKIN, İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN SAFIDIR. CHP REFORMİZMİNİN VE UYGULAMALARININ DESTEKLENMESİ DEĞİL, EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME VE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI MÜCADELESİNİN, DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN SAFIDIR.

İkincisi, faşist diktatörlüğe, onun koltuk değneği CHP hükümetine ve onun uygulamalarına karşı mücadele edilmeden, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, hakim sınıflara karşı mücadele edilemez. Buhran halkın yararına çözümlenemez.

Peki ama CHP hükümetine karşı mücadele edilirse, yerine MC gelmez mi?

Bu bir kader midir? Elbette hayır. Emperyalistler ve gericiler her istedikleri anda, istedikleri şeyleri gerçekleştirebilirler mi? Halkın mücadelesi, istekleri hiç bunlara galebe çalmaz mı?

Yılların düşünce uyuşukluğundan, kafamıza yerleştirdiği "sınırlar"dan silkinip kurtulalım.

Halkın gücü son tahlilde CHP hükümetlisi ile de, MC'lisi ile de emperyalistlerin ve hakim sınıfların düzenini, onların faşist diktatörlüğünü yıkacak güçtedir.

Bugün dünya tarihinin tecrübelerinden, ülkemizdeki mücadele-

Devamı sf 7'de

Buhranın devrimci çözümü de vardır

BÜTÜN FAŞİST KURUMLAR DAĞITILMALI, FAŞİST YASALAR İPTAL EDİLMELİDİR

Komprador-feodal düzenin pisliklerinin daha açık bir şekilde ortaya çıkması, faşist diktatörlüğün özel cinayet mangalarının halka karşı yönelttiği saldırı ve katliamların artması ve emekçi halkın anti-faşist uyanışının giderek gelişmesi üzerine bütün reformistler, revizyonistler ve faşistler yeni tedbirler alınması yönündeki isteklerini daha yüksek sesle haykırmaya başladılar.

Ve egemen sınıflar CHP reformistleri eli ile yeni baskı tedbirleri almaya başladı.

Bütün gericiler ya bu baskı tedbirlerinin yanında yer almakta, ya da aynı türden ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarlarını daha da sağlamlaştırmaya hizmet eden yeni birtakım baskı tedbirlerinin alınması istemektedirler.

Bütün gerici ve revizyonistler buhranın egemen sınıfların yararına çözülmesi yönünde çabalar içerisine girmekte ve bu temelde cepheler oluşturmaya çalışmaktadırlar.

Evet, bugün birtakım önemli siyasal tedbirlerin alınmasına ihtiyaç vardır. Ama bu tedbirler buhranı egemen sınıfların yararına değil, işçi sınıfının ve emekçi halkın yararına çözecek tedbirler olmalıdır.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri:

-Faşist propagandanın ve faşist örgütlerin yasaklanmasını; MİT, Kontr- gerilla, Siyasi Polis örgütleri, Toplum Polisi, Jandarma Komando Birlikleri gibi resmi kurumların ve MHP, Ülkü Ocakları vb. gibi sivil faşist milis örgütlerinin dağıtılmasını, bütün işkenceci- katillerin cezalandırılmasını,

-Örgütlenme hakkının önündeki bütün engellerin kaldırılmasını,

-Siyasi özgürlükleri yok eden her türlü faşist yasanın iptal edilmesini,

-Sınırsız genel grev hakkının elde edilmesini,

-Kırsal alanlarda her türden feodal ve yarı-feodal bağımlılık ilişkisinin tasfiye edilmesini,

-Kürt milleti üzerindeki milli baskıya ve azgın teröre son verilmesini vb. vb. istemekte ve bunun için mücadele etmektedir.

İşçi sınıfı, emekçi halk kitleleri ve onların siyasi öncüsü buhranın devrimci çözümüne hizmet etmeyen her türlü siyasal tedbirin karşısında durmuştur, bundan böyle de karşısında duracaktır.

Reformizm, faşizmi nasıl güçlendiriyor?

1973'ten bu yana olan gelişmeleri izleyenler, CHP reformistlerinin seçim alanlarında özgürlük ve demokrasi nutuklarını attıklarını, muhalefette bulundukları her dönemde meclis kürsülerinden demokrasi şampiyonluğunu yaptıklarını çok iyi anımsayacaklardır.

Seçim alanlarında ve meclis kürsülerinde ezilen emekçi halk kitlelerinin anti-faşist demokratik taleplerini istismar eden CHP reformistleri, iktidara geldikleri zaman faşist cinayet odaklarının üzerine yürüyeceklerini, siyasi özgürlüklere ve örgütlenme hakkına yönelen saldırıları yok edeceklerini, bu özgürlük ve hakları daha da genişleteceklerini söylemişlerdi.

Ve bütün revizyonist ve reformistler de CHP reformistlerini geniş emekçi halk kitlelerine anti-faşist bir güç olarak lanse ederek, işçi sınıfını ve emekçi halk kitlelerini reformizmin kuyruğuna takmaya çalışmışlardı.

Proleter devrimciler ise, CHP reformizminin faşizmin alternatifi bir güç olmadığı, halkın demokrasi taleplerini istismar ettiği, reformizmin faşizmi güçlendiren bir etken olduğu gerçeğini altını çizerek vurgulamaya çalıştılar.

CHP reformistleri dokuz ayı aşkın bir süreden beri iktidarda bulunmaktadır.

Bu süre içinde CHP reformistleri egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını, faşist diktatörlüğü güçlendirmişler midir, yoksa işçi sınıfının ve diğer emekçi halk kitlelerinin yeni ekonomik, demokratik ve siyasi mevziler elde etmesine hizmet edecek bir politika mı izlemişlerdir?

Emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve egemen sınıfların yanında bilinçli olarak yer almayan, yer almak istemeyen her aklı başında insan, kendisine demokrat ve yurtsever diyen herkes bu sorulara objektif olarak cevap vermelidir. O zaman görecektir ki, CHP reformizmi faşizmin bir alternatifi değildir; tam tersine egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını sağlamlaştırmaya, faşist diktatörlüğü güçlendirmeye çalışmaktadır.

Bunu görebilmek için hiç uzağa gitmeye gerek yoktur. Hatta CHP reformistlerinin dokuz aylık uygulamalarını bir bir sayıp dökmeye hiç gerek yoktur. Bunun için, CHP reformistlerinin her uygulamasını aklamaya çalışan köşe yazarlarının 'olumlu' bularak destekledikleri son yasa değişikliği tasarılarına şöyle bir bakmak yeter de artar bile.

Bilindiği gibi CHP reformist hükümeti 'anarşiye karşı tedbirler paketi'nin bir parçası olarak, bazı yasalarda yeni değişiklikler yapılmasını gündemine almış ve bunun için değişiklik tasarıları hazırlayarak bunları önögörüşleri alınmak üzere AP ve MHP gibi partilerin grup yöneticilerine iletmiştir. Bu değişiklik tasarıları ilgili meclis komisyonundan geçtikten sonra önümüzdeki günlerde meclis gündemine gelecektir. Ve bu yasa değişiklik tasarıları meclis tarafından kabul edildiği takdirde yasallaşarak uygulanacaktır.

'Anarşinin önlenmesi' için üzerinde değişiklik yapılmak istenen yasalardan bir tanesi Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'dur. Yeni değişiklikle, zaten son derece sınırlı olan emekçi halkın gösteri, miting, yürüyüş ve toplantı yapma hakkı daha fazla sınırlandırılmakta ve hatta yer yer tamamen ortadan kaldırılmaktadır. Bu yasal değişikliğin neresi faşist cinayet mangalarının faaliyetlerine ve kanlı cinayetlerine karşıdır? Bu tasarının neresi halkın demokratik özgürlüklerini genişletiyor?

'Anarşinin önlenmesi' için Dernekler Kanunu üzerinde de değişiklik yapılmak isteniyor. Buna göre emekçi halkın ve halk gençliğinin dernekler düzeyinde dahi örgütlenmesi yasaklanmaya çalışılıyor; bugün derneklerin kapısına kilit asma uygulamaları meşrulaştırılmak isteniyor. Bunun neresi faşist cinayet mangalarının faaliyet ve kanlı cinayetlerini önleyecek? Tam tersine emekçi halkın dernekler düzeyindeki örgütlenmesi dahi, böyle bir yasal değişiklikle ortadan kaldırılmaya çalışılıyor.

CHP reformist hükümeti, 'anarşiye karşı tedbir' olarak İller İdaresi Kanununu değiştirerek valileri "sivil sıkıyönetim" komutanı olarak görevlendirmek istemekte, böylece bugünkü uygulamayı daha da meşru bir hale getirmeye çalışmaktadır.

'Anarşiye karşı önlemler'den biri de Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanununda yapılmak istenen değişikliktir. Bu durumda faşist diktatörlüğün militarist güçleri emekçileri sokak ortasında sorgusuz-sualsiz kurşuna dizecek, ve dernek basarak rahatça arama yapabilecek, herkesin üzerini rahatça arayabilecek ve hapishane ve polis merkezleri birer işkencehane olacaktır. Daha doğrusu bugünkü uygulama yasal olarak ve daha üst bir düzeyde sürdürülecektir.

Ve CHP reformist hükümeti bütün bunları faşist cinayet yuvalarına karşı alınmış tedbirler olarak yutturmaya çalışmaktadır. Halbuki bu tedbirlerin kime ve neye karşı hazırlanmakta olduğu gün gibi açık ve ortadadır. Egemen sınıflar, CHP reformistleri eli ile emekçi halkın kazanılmış haklarını bir bir ortadan kaldırmaya ve bunları faşist partilere karşı alınan tedbirler gibi yutturmaya çalışmaktadırlar.

Bu tedbirlerin hazırlanmasında ve uygulanmasında CHP reformistlerinin en büyük yardımcıları AP ve MHP gibi faşist partilerdir. Reformistler ve faşistler böylece emekçi halkın var olan siyasi özgürlüklerini ve örgütlenme hakkını el ele vererek yok etmeye çalışmaktadırlar. Faşist diktatörlüğün çeperinde açılmış gedikleri bir bir kapamaya çalışmaktadırlar.

Ve kendisine demokrat diyen köşe yazarları işte bu tedbirleri desteklemektedirler.

Bu tedbirleri desteklemek, bunların yasallaşması için çaba göstermek faşizmi, faşist güçleri desteklemekten başka hiçbir anlama gelmemektedir. CHP reformist hükümetinin faşizmi güçlendirme politikasını alkışlamak egemen sınıfların safında emekçi halka, emekçi halkın demokrasi mücadelesine karşı tavır almaktır.

Çünkü CHP reformizmi faşizmi ve faşist güçlerin faaliyetlerini zayıflatmamakta, tam tersine güçlendirmektedir.